

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote

Raffles
Onbekende.

No. 423

DE GEBOCHELDE

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

DE GEBOCHELDE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Familiekwesties.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, en het was reeds zeer druk op het bankierskantoor van den heer Joseph Pinkerton, die zijn zaak dreef in het hartje van de City van Londen, in de King Charles Street.

De burenen meenden zich te herinneren dat het ongeveer 15 jaar geleden moest zijn, toen Pinkerton daar zijn zaak vestigde, en het was hem blijkbaar steeds voor den wind gegaan, hetgeen men kon afleiden uit het feit dat hij tot twee malen toe zijn bankgebouw had moeten uitbreiden — en dat kostte heel wat geld, want de aangrenzende huizen waren geweldig duur, zelfs op het tijdstip, dat aan den wereldoorlog voorafging.

Wanneer men het groote gebouw binnentrad, na den portier te zijn gepasseerd, een kerel als een boom, die daar van vroeg tot laat de wacht hield, dan betrad men allereerst een ruime, met marmer geplaveide vestibule, helder verlicht door een glazen overkapping.

Links van die vestibule bevond zich een door een glaswand daarvan afgescheiden, groot lokaal, waar een vijftiental tweepersoons schrijflessenaars geplaatst waren, waaraan bij de dertig klerken, voor het meerendeel mannelijke, ijverig zaten te pennen.

Dat was de afdeeling van de comptabiliteit.

Juist daartegenover, rechts van de vestibule dus, waren in den wand, eveneens van glas, een zestal loketten uitgespaard, en daarachter troonden even zoovele employés, die belast waren met het verzilveren van cheques en andere waardepapieren, het verrekenen van deposito's, het uitbetalen van wissels en andere financieele werkzaamheden.

Ook zij bevonden zich in een tamelijk groot lokaal, op welks achtergrond de bezoekers een zeer groote blijkbaar zeer stevige brandkast konden ontwaren, waarvan de zware deur overdag steeds op een kier bleef staan, daar de hoofdkassier er onophoudelijk geld moest inbrengen of uitnemen.

Behalve de zes loketbeambten waren hier nog een tiental andere employés werkzaam, onder het waakzaam oog van den chef de bureau, een heer met een volkomen kaal hoofd, waarop niet het minste haartje scheen te kunnen gedijen, en die zich zelfs het bezit van wenkbrauwen moest ontzeggen.

Dat was mijnheer William Shrubbs, en de beambten hadden allen een heilig ontzag voor hem, want hij was zeer streng, en het was bekend dat hij veel gezag genoot bij Joseph Pinkerton.

Ten slotte bevond zich achter in de groote vestibule een tweetal deuren, die toegang gaven tot de particuliere woning van den bankier, en midden in den achterwand begon de monumentale trap, die naar de eerste verdieping voerde, waar zich het particuliere kantoor van Pinkerton, een wachtkamer, de werkkamer van zijn secretaris en ook het archief bevonden.

Het was dien dag zeer druk, en reeds van het oogenblik af, waarop de zware deur door den portier ontsloten was, stroomden de klanten toe, en voor de zes loketten stonden zij al spoedig in een file, terwijl anderen moesten wachten op de zware eikenhouten banken, die in het midden van de vestibule waren neergezet.

Juist om tien uur ging de telefoon over, die op de sierlijke schrijftafel van Shrubbs geplaatst was.

Hij bracht het toestel aan zijn oor, luisterde even, en onder het luisteren kregen zijn kleine oogen een onaangename, half boosaardige, half spottende uitdrukking, terwijl zij zich ten slotte vestigden op het knappe gelaat van een jongen man, die niet ver van hem vandaan aan een der tafels gezeten was, ijverig verdiept in het boeken van een aantal zoeven ter uitbetaling aangeboden cheques.

Hij legde het toestel langzaam weder op den haak, stond op, liep naar den jongen man toe, dien hij zoeven had aangezien, tikte hem even op den schouder, en zeide:

— Mijnheer Redford, mijnheer Pinkerton laat u verzoeken, even bij hem te willen komen!

De jonge man had haastig het hoofd opgeheven, en er lag een verschrikte en tevens vijandige uitdrukking in zijn oogen, terwijl tegelijk een warme gloed in zijn wangen opsteeg, toen hij op korten toon antwoordde:

— Dank u mijnheer!

— Is u niet nieuwsgierig, wat mijnheer Pin-

kerton u te zeggen kan hebben? hernam Shrubbs, terwijl een onaangename glimlach zijn lippen plooide.

Redford keek den ander een oogenblik strak aan, en antwoordde toen:

— Ik ben niet nieuwsgierig uitgevallen, mijnheer Shrubbs! Ik zal het aanstonds wel vernemen!

En zonder verder acht te slaan op den chef de bureau, die op zijn lippen beet en hem een woedenden blik nazond, stond hij op, waarbij het bleek, dat hij minstens zes voet lang moest zijn, en verliet het kantoor, terwijl vele spottende oogen hem vol leedvermaak nakeken — want de meeste jongelui wisten wel wat Tom Redford boven het hoofd hing....

In de vestibule gekomen stond Redford een oogenblik stil, zuchtte diep, wreef zich met de hand over het hooge voorhoofd, en scheen zich ten slotte te vermannen.

Hij stak haastig de vestibule over, sprong de trap met twee treden tegelijk op, sloeg een breede gang in, en klopte ten slotte op een hooge witgelakte deur, waarop met letters het woord „directie” geschreven stond.

— Binnen! riep een barsche stem.

De hand, welke Tom Redford op den knop van de deur legde, trilde slechts weinig, en hij had zijn kalmte geheel en al herkregen, toen hij in het vertrek van den directeur stond.

Joseph Pinkerton was alleen.

Hij zat achter een geweldig groot bureau ministre — een zwaarlijvig, grof gebouwd man met een breed, vierkant gelaat als van een dog, geheel glad geschoren, met ruige wenkbrauwen, die nog gitzwart waren, ofschoon zijn haar reeds bijna wit was, een koppig voorhoofd, en groote een weinig van het hoofd afstaande ooren.

Zijn oogen waren lichtgrijs, en op dit oogenblik met een onderzoekende, harde uitdrukking op het gelaat van den binnentredende gericht.

Hij bleef juist in dezelfde houding zitten, en maakte geen andere beweging, dan dat hij zachtjes met een groot blauw potlood, waarmede hij blijkbaar aantekeningen in een rapport had gemaakt, op het blad van zijn bureau tikte.

Eindelijk begon hij, met een zware, bevelende stem, welke hij slechts met moeite scheen te kunnen dempen:

— Ik heb mij moeite gegeven, Redford, eens persoonlijk met je te praten over een zaak, die

mij persoonlijk raakt, en die wij beiden dus moeten afdoen. Je hebt waarschijnlijk al wel begrepen, waarom ik je liet roepen?

Tom Redford, die midden in het vertrek was blijven staan, recht als een kaars, in de houding van een soldaat, antwoordde rustig:

— Ik geloof dat ik het wel vermoeden kan, mijnheer Pinkerton!

— Des te beter — dan kunnen we kort zijn! hernam Pinkerton droogjes. Je bent nu zes maanden in mijn dienst, Redford, en al heb ik veel vijanden, zij allen zullen moeten erkennen, dat ik mijn meening nooit onder stoelen of banken steek, onder welke omstandigheid ook. Ik zeg je dus in je gezicht, dat ik zeer tevreden over je ben — maar alleen in je hoedanigheid als een van mijn eerste klerken! Je doet je werk accuraat, je komt stipt op tijd, je spreekt geen kwaad van je superieuren, je drinkt niet — kortom, je staat voor je werk! Maar in een ander opzicht beval je me volstrekt niet! Je hebt eenige maanden geleden kennis gemaakt met mijn eenige dochter — en zij schijnt indruk op je te hebben gemaakt! Neen, ik ben niet gewoon dat men mij in de rede valt, als ik aan het woord ben! Je hebt Lucie na dien keer verscheidene malen ontmoet, en er is een zekere verhouding tusschen jullie beiden ontstaan — die mij niet bevalt! Ik geloof dat dat duidelijk is?

— Heel duidelijk, mijnheer Pinkerton! antwoordde Redford op zachten toon, en zijn stem klonk eenigszins schor.

— Ik herhaal: des te beter! Ik heb je reeds eenmaal gezegd, dat je je tijd verloor, want dat er natuurlijk geen sprake kon zijn van — — een latere verbintenis tusschen Lucie en jou! Ik heb nu eenmaal andere plannen met haar. Wat haar betreft — ik had haar ten stelligste verboden, met je om te gaan. Ik meende dat dat voldoende zou zijn geweest — het blijkt dat ik mij heb vergist! Jullie schrijven elkander — je ziet elkander in het geheim! Ik merk dat je daar van schrikt, en je zou natuurlijk ook heel graag weten, hoe ik daar achter ben gekomen! Dat is echter mijn zaak, en ik ben je daaromtrent geen opheldering verschuldigd. En nu heb ik je kort en goed dit te zeggen, Redford. Je belooft mij hier op je eerewoord, dat je een eind maakt aan die dwaasheid, die toch nooit tot iets kan leiden, of je verlaat morgen, met

een maand salaris, mijn bank! Je hebt te kiezen of te deelen. Ik stel je werk op prijs — maar ik zal niet dulden dat je mijn dochter het hoofd op hol brengt!

— Maar ik heb Lucie lief, mijnheer Pinkerton! barstte Redford uit, die zijn ontroering niet langer meester was. Er bestaat meer tusschen ons dan gij denkt!

Met een ruk was Pinkerton overeind, en zijn doggengelaat was zeer bleek geworden, en had een schrikwekkende uitdrukking gekregen.

Hij boog zich zoo ver mogelijk over zijn bureau en vroeg op doffen toon:

— Wat wil je daarmee zeggen? Er is — er is toch niets onherstelbaars geschied?

Redford werd op zijn beurt zeer bleek, deed een paar stappen achteruit, en antwoordde toen op een toon van heftige verontwaardiging:

— Zoudt gij dat van mij durven denken? Nooit zou ik tot dat middel mijn toevlucht nemen! Wij hebben elkander lief — dat alleen wilde ik zeggen!

Met een zwaren zucht van verlichting, na Redford een oogenblik in het opgewonden gelaat te hebben gekeken, liet Pinkerton zich weer in zijn stoel neervallen, en hernam, terwijl hij zijn voorhoofd met zijn zakdoek bette:

— Dat is je geluk — meer heb ik niet te zeggen! Je kent mij niet, als je denkt dat ik dat ongestraft zou hebben gelaten! Wat die verhouding tusschen jullie betreft — Lucie is nog bijna een kind! Zij weet nog niet wat zij wil, zij kent het leven niet — en ik verkies nu eenmaal niet, dat zij zich voor het leven zal verbinden met een man, die het in het beste geval nooit hooger dan tot kassier of boekhouder zou brengen!

— Ik voel mij tot iets beters in staat, mijnheer Pinkerton! riep Redford uit.

— Des te beter voor jou, Redford — maar je verwachtingen konden wel eens bedrogen uitkomen, en daaraan wil ik mijn dochter niet blootstellen. Je bent arm — je hebt hier in het geheel geen familie, er staat je niets te wachten — en ik wil dat mijn dochter een vorstelijk leven zal leiden! Ik zelf weet wat ontberingen zijn, en ik wil zelfs de kans niet loopen, dat mijn eenigst kind daarmee in aanraking zal komen. Ik geloof dat wij nu ons gesprek als geëindigd kunnen beschouwen!

— Neen vader — het is nog niet geëindigd! liet eensklaps een eenigszins trillende, gedempte meisjesstem zich hooren.

Verschrikt wendden beide mannen het hoofd om.

Op den drempel van de deur die naar het vertrek van den secretaris voerde, stond een schoon, jong meisje, wier bleeke wangen en trillende lippen van haar opwindung getuigden.

— Heb je geluisterd Lucie? vroeg haar vader toornig, toen hij van zijn verbazing bekomen was.

— Ik was even hiernaast, geheel toevallig, vader — en gij spreekt altijd hard genoeg om een paar huizen verder te worden verstaan!

— Nu dan — dan bespaar je mij de moeite, alles nog eens te moeten herhalen! hernam Pinkerton op harden toon. Luister dus eens goed naar mij! In bijzijn van Redford zeg ik je, dat jullie van elkander hebt af te zien, anders gaat hij morgen de laan uit — en ik stuur jou weer terug naar je kostschool in Zwitserland, waar je dan nog eens een jaartje kunt nadenken over je koppigheid. En je kent me genoeg om te weten dat ik met dergelijke dingen niet scherts! Dus geen ontmoeting meer, geen brief, geen gemeenschappelijke wandelingen — het moet uit zijn!

— Welzoo — zijn er spionnen aan het werk geweest? riep Lucie op minachtenden toon. Ik had het moeten weten — en ik kan ook wel vermoeden wie die hulpvaardige vriend geweest is! Nu dan vader, gij gaat altijd zoo prat op uw rondborstigheid, en die zult gij dus ook wel in uw eenige dochter waardeeren — ik zal nooit afzien van Tom, en als ge mij met geweld aan een ander wilt koppelen, dien ik verafschuw, dan maakt ge twee, neen, drie menschen heel ongelukkig — want ik zweer u dat ik dengene, dien gij voor mij hebt uitgezocht het leven tot een hel zal maken!

— Je zult wel tot andere gedachten komen, als het zoo ver is! hernam haar vader op ruwen toon. Ik wil dat mijn bevelen worden opgevolgd, heb je mij verstaan? Je bent nog een bakvisch — en die kalverliefde zal wel spoedig slijten! En dwing mij niet tot andere, strengere maatregelen! Je kent mij, en je weet dat ik mij niet laat dwarsboomen. En nu ga je naar je kamer, en je blijft daar totdat ik je verlof geef, haar weer te verlaten! Ik zal toch eens zien of ik jouw stijfhoofdigheid niet weet te breken!

Op dit oogenblik klonk een vreemde stem, die op onderdanigen, eenigszins spottenden toon vroeg:

— Ik hoop toch niet dat ik u stoort?

Drie paar oogen wendden zich naar de deur, die op de gang uitkwam, en die blijkbaar zooveel was geopend, zonder dat iemand van de aanwezigen er iets van had gemerkt.

Op den drempel stond een elegant gekleed heer van ongeveer 50 jaar, met een gladgeschoren gelaat, slechts versierd met een uiterst dun, blijkbaar geverfd kneveltje, een monocle in het oog geklemd, het spaarzame haar zorgvuldig gescheiden en geborsteld, en met groote elegance gekleed.

Pinkerton, die de wenkbrauwen gefronst had, was de eerste die sprak, en op onzekeren toon zeide:

— Graaf Palmhurst! Gij wenscht mij te spreken?

— Dat wilde ik inderdaad, mijn waarde Pinkerton, maar ik vrees dat gij het op dit oogenblik zeer druk hebt! antwoordde de bezoeker op sleependen toon, met denzelfden klank van lichten spot in zijn stem, en van onder de zware oogleden gingen de grijze, nauwelijks zichtbare oogen onderzoekend van den een naar den ander.

— Welneen, ik ben aanstonds tot uw dienst! Zulk een goeden klant zendt men niet weg! hernam Pinkerton met een kort lachje. Wij hadden — ik had een korte uiteenzetting met mijn dochter — misschien hebt gij iets gehoord —?

— O, dergelijke dingen komen immers in de beste families voor! antwoordde graaf Palmhurst, terwijl hij even de schouders ophaalde. Ik hoop dat mejuffrouw uw dochter zich in den besten welstand bevindt?

— Zij is zoo goed als het maar wezen kan, graaf! antwoordde de bankier haastig.

Daarop wendde hij zich tot zijn dochter en ging voort:

— Zou je den graaf niet eens begroeten, meisje? Waarom biedt je hem geen stoel aan?

— Daar zijn de bedienden voor! antwoordde Lucie, terwijl zij het hoofd in den nek wierp, den graaf voorbijstevende, zich op den drempel nog eens omkeerde, den bezoeker van het hoofd tot de voeten opnam, en toen half voor zich heen, maar toch luid genoeg om door iedereen te worden verstaan, te kennen gaf:

— Trouwen met hem? Liever sprong ik in het water!

Hoofdstuk II.

Plannen van Raffles.

Graaf Palmhurst bleef ongeveer een half uur in het particuliere vertrek van den bankier.

Toen hij het verliet, had zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking, en hij lachte zachtjes voor zich heen, toen hij de trappen afdaalde, en het lachje was nog niet van het gelaat verdwenen, toen hij in een fraaie auto stapte, die op eenigen afstand van de bank stond te wachten, en achter welks stuurwiel een ware Hercules gezeten was.

Graaf Palmhurst riep hem op zachten toon iets toe, en stapte in de auto, die zich dadelijk daarop in beweging zette.

Twintig minuten later stond het voertuig stil in een smalle straat, die evenwijdig liep aan de Victoria Street, en aan de eene zijde door een houten schutting begrensd was, welke de kleine tuinen afsloot, die zich achter de huizen in laatstgenoemde straat bevonden.

Graaf Palmhurst sprong uit de auto, die dadelijk weer verder reed, en opende de tuindeur van een hoekhuis snel met behulp van een kleinen sleutel, dien hij reeds van te voren uit zijn zak had gehaald.

Hij deed de deur weder zorgvuldig achter zich dicht, liep snel door den tuin, die met boomen en struiken beplant was, opende ook de achterdeur van het huis, en ging zonder zich op te houden de trap op aan het einde van de smalle gang, waarin hij zich thans bevond.

Hij scheen wel geheel alleen te zijn in het kleine huis, want geen enkel geluid liet zich hooren.

De graaf trad een kamer binnen, die zeer eenvoudig was gemeubeld, deed den grendel op de deur en nam voor een grooten spiegel plaats, die boven een eenvoudige kaptafel was aangebracht.

Toen ontdeed hij zich langzaam en voorzichtig van een grijze pruik, bedriegelijk nagemaakt, en van het coquette zwarte snorretje.

Hij wiesch zijn wenkbrauwen met een kleurloos vocht, zoodat de kleur geheel en al veranderde, en bestreek vervolgens zijn gelaat met

een lichtgele zalf, welke hij nam uit een fraai geslepen doos van Boheemsch kristal.

En door de aanwending van deze zalf verdwenen als bij tooverslag alle rimpels, groeven, puistjes en vlekken, welke het gelaat van den graaf hadden ontsierd!

Hij wreef de zalf zorgvuldig weg, ontdeed zich van jas, vest en boord, wiesch zijn gelaat in helder water....

En voor den spiegel, nog altijd met denzelfden glimlach om den nu krachtig geteekenden mond, stond John Raffles, stond Lord Edward Lister, de Gentleman-Inbreker!

Een tijd lang bleef hij in gedachten verzonken staan, terwijl hij op zachten toon iets voor zich heen mompelde, om vervolgens snel andere kleedren aan te trekken, en het vertrek weder te verlaten.

De vermetele avonturier, de langgezochte tegenstander van Phileas Baxter, den hoofdinspecteur van Scotland Yard, verliet het huis weder, maar thans aan de voorzijde, en daar wachtte hem reeds zijn auto.

Dit kleine, onaanzienlijke huis had Raffles reeds zeer groote diensten bewezen, en het was hem bijna onmisbaar geworden, wanneer het om deze of gene reden noodig was, dat hij zich vermomde.

Het had nog een derden uitgang, die zich evenwel onder den grond bevond, en die toegang gaf tot een tunnel, welke in verbinding stond met het geheime laboratorium dat was aangelegd onder den tuin van het huis, hetwelk Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen in de Regent Street bewoonde.

Ditmaal echter maakte hij gebruik van de auto en hij kon dit zonder het minste gevaar doen, want hij had thans weder het uiterlijk aangenomen van Lord Aberdeen, den geheimzinnigen philanthroop, wiens groote giften het bestaan hadden gered van vele instellingen van

liefdadigheid te Londen en in andere groote plaatsen van Engeland.

— Rijd maar naar huis, Henderson! riep Raffles den chauffeur toe, en opnieuw stelde het voertuig zich in beweging.

Na een rit van ruim een half uur hield de auto stil voor een fraai huis in de Regent Street, dicht bij Pallmall gelegen.

En terwijl de reusachtige chauffeur den wagen naar de garage reed, trad Raffles het huis binnen, gaf hoed en overjas aan den toeschietenden Gaston, den trouwen, grijzen bediende, en vernam van dezen dat zijn onafscheidelijke vriend Charly Brand, die voor den secretaris van Lord Aberdeen doorging, zich in de bibliotheek bevond.

Toen Raffles dit groote vertrek binnen trad, sprong een jongeman met een blozend, rond gelaat en blauwe oogen uit den gemakkelijken stoel op, waarin hij had zitten lezen, reikte Raffles de hand, en zeide opgeruimd:

— Al terug van je bezoek bij Pinkerton?

— Ja, het behoefde niet lang te duren! De inrichting van het heele huis is al heel eenvoudig, en het spijt mij om het den bankier te moeten verwijten, maar de plaatsing van zijn beide brandkasten, een in een der kantoren en de andere in zijn eigen werkkamer, is al zeer onoordeelkundig! Men moet er dunkt mij des nachts bij kunnen zonder dat er een haan naar kraait!

— Was hij niet blij je te zien?

— O ja! Ik ben dan ook een goede klant van hem, die heel wat effecten door hem laat verhandelen, waarvan hij heel aardig commissie-loon trekt!

— En daarenboven heb je een 20.000 pond sterling bij hem in deposito gegeven met een opzeggingstermijn van een maand!

— Dat geld zal ik spoedig genoeg weder terughalen, al zal ik dan ook den opzeggings-termijn niet zoo nauwkeurig in acht nemen! hernam Raffles droogjes. En daarenboven zal ik nog wel het een en ander op den koop toe meenemen! Ik weet niet hoe het komt, maar die Pinkerton bevalt mij in het geheel niet! Ik daarentegen schijn een voortreffelijken indruk op hem te hebben gemaakt! Heb ik je al eens verteld Charly, dat hij mij tot zijn schoonzoon wenscht?

Charly Brand liet een kreet van verbazing hooren, en barstte toen in lachen uit.

— Je wilt mij zeker voor het lapje houden? vroeg hij toen op ongeloovigen toon.

— Ik denk er niet aan! Hij streeft er in vollen ernst naar, mij in zijn familie op te nemen! Ik ben van adel, ik ben buitengewoon rijk, hij meent te hebben gemerkt dat zijn dochter mij niet onverschillig is, wat waarschijnlijk alleen aan hem zal liggen, en hij droomt van een echt-verbintenis tusschen zijn eenige dochter en mij?

— En het meisje!

— Oh, het meisje kan mij niet uitstaan! antwoordde Raffles, terwijl hij zich in een stoel neerliet, zijn lange, gespierde beenen uitstrekte, en een sigaret uit zijn koker nam.

— Maar lieve hemel, dan staat ons een waar huwelijksdrama te wachten! riep Charly Brand lachend uit.

— Je zegt dat in scherts, Charly — en toch konden de gevolgen wel eens zeer onaangenaam zijn! Die Pinkerton is een koppige ezel, en vanmorgen heb ik een familietafereeltje verrast, geheel buiten mijn wil overigens, dat mij plotseling een zeer duidelijk inzicht gaf in de verhoudingen, die er ten huize van onzen Pinkerton heerschen! Om kort te gaan — Lucie kan mij volstrekt niet uitstaan, maar zij is daarentegen smoorlijk verliefd op een jongen klerk van haar vader, een zekeren Tom Redford, die al eerder mijn belangstelling had gaande gemaakt — en die jongen is even dol op haar!

— Drommels, dat kon wel eens spaak loopen!

— Dat doet het zeker — of liever, dat zou het doen als er inderdaad een graaf Palmhurst bestond, die voornemens is de dochter van Pinkerton ten huwelijk te vragen! En ik kan je verzekeren, dat de graaf daar niet aan denkt!

— Geloof je dat Pinkerton in een huwelijk tusschen zijn dochter en dien klerk zou toestemmen, als jij bijvoorbeeld verklaarde dat je al in het geheim getrouwd was, en dus onmogelijk zijn kind naar het altaar kan voeren?

— In geen geval! antwoordde Raffles op beslist toon. Die Pinkerton is aangetast door een leelijke kwaal — door gelddorst! Het denkbeeld, dat zijn dochter met een armen drommel zou trouwen is hem eenvoudig onverdragelijk! Neen, haar aanstaande echtgenoot moet schatrijk zijn — en als het eenigszins mogelijk is van adel!

— En als zijn dochter niet wil?

— Ik heb je reeds gezegd dat Pinkerton een koppige ezel is! Naar het oordeel van het kind wordt volstrekt niet gevraagd — de vader beslist voor haar! Hij heeft haar en Redford eens en voor altijd verboden, met elkander in briefwisseling te blijven — maar als ik nog een greintje menschenkennis heb, dan geloof ik niet dat de jongelieden zich aan dat verbod zullen storen, ook al heeft de oude heer bedreigd dat hij Redford op staanden voet zou ontslaan, als hij het nog eens waagde zijn dochter over liefde te spreken.

— En wat ben jij nu van plan?

— Dat zul je hooren! Ik wil de rol vervullen van reddende engel, en tevens wil ik de brandkast van dien ouden bullebijter onderzoeken! Ik wil, als in een ouderwetsch drama, voor minnegodje spelen en als belooning voor mijn tusschenkomst zal ik den vader van het lieve meisje, die zoo 'n mooie en bevallige dochter niet verdient, bestelen dat het hem groen en geel voor de oogen wordt! Ik zal een tragicomedie opvoeren, waarin ik zelf een groote rol vervul, en welke men zou kunnen noemen: „Cupido en Mercurius”, — want je zult natuurlijk even goed weten als ik dat Mercurius de God van den Handel — en tegelijkertijd die van de Dieven was bij de oude Romeinen, — wat overigens volstrekt geen verwondering kan baren, want kenners verzekeren dat beide zaken slechts weinig onderlinge verschillen opleveren! Je weet hoezeer ik altijd op romantiek verzot ben geweest! Wij missen haar maar al te zeer in deze nuchtere tijden! Men ontvoert thans geen schoone meer op een zwart ros, na haar te hebben gered uit den toren van een kasteel met behulp van een zijden touw ladder, maar men schaakt haar op zijn best in een stinkende, geraasmakende auto, uit een of ander meisjesspensionaat! De schilderachtige struikroovers van vroeger, die gemaskerd, te paard, met de ruiterspistolen in de vuist de niet minder schilderachtige diligences aanhielden, hebben plaats gemaakt voor ordinaire treinbandieten, in afschuwelijke colbertjes gekleed, met een goedkoop en leelijk jockeypetje op, gewapend met brownings, die ik ook al niet heel erg sierlijk kan vinden! En daarom doe ik al mijn best nog aan poëzie en romantiek te redden wat er nog te redden valt in dezen tijd van stoommachines, gummiregen-

jassen, repeteerspistolen, gepasteuriseerde melk en schrijfmachines!

Charly Brand had glimlachend toegeluisterd, en zeide nu hoofdschuddend:

— Het verwondert me van jou, dat je je minachtend uitlaat over den vooruitgang!

— Ho ho — niet den vooruitgang veracht ik — ik heb alleen maar een hartgrondigen afkeer van zijn begeleidingsverschijnselen! Ik begriep heel goed, dat wij het thans niet meer kunnen stellen zonder telefoon — maar je zult het mij niet kwalijk kunnen nemen, dat ik den mantel van graaf Almaviva heel wat schilderachtiger vind dan de Waterproof jas, waarmede jij je beschut tegen den invloed van ons guur klimaat!

Charly bleef een oogenblik in gedachten zitten en hernam toen glimlachend:

— Ik weet toch niet welke houding ik mij zou geven, en of ik niet in lachen zou uitbarsten, wanneer ik het zou moeten zien, dat een oude heer met een groot slagzwaard op zij zou trachten, een reeds smoorvollen wagen van den ondergrondschen spoorweg binnen te dringen.

Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Als er slagzwaarden en degens waren — dan zouden er natuurlijk ook geen undergrounds zijn! De degen behoort bij de geweldig groote reiskaros, en nog beter bij het paard — en natuurlijk niet bij een van die afschuwelijke, schokkende en geraasmakende doozen op wielen, waaraan we tegenwoordig dag in dag uit ons leven toevertrouwen. En dan die verschrikkelijke snelheid! Hoeveel poëtischer, hoeveel aangenaamer zou het leven zijn, als wij in plaats van de snelle mailbooten nog altijd driemasters, in plaats van de expres-treinen diligences hadden!

— En zoo spreekt een man, die zelf een vlieg-machine heeft uitgevonden en ze ook gebruikt, waarmede men binnen tien uren van Europa naar Amerika kan vliegen! riep Charly hoofdschuddend uit.

— Ik heb dat gedaan, Charly — en alles in aanmerking genomen heb ik er ook geen spijt van — want de snelheidsrage is toch door niets meer te houden, en wie weet leidt die snelle verplaatsbaarheid heel wat spoediger tot de algemeene verbroedering der menschen dan alle vredescongressen ter wereld! En nu hebben wij dunkt mij, genoeg gephilosoferd, het wordt tijd, dat ik eens aan het werk ga!

Hoofdstuk III.

De vreemdeling.

Er waren eenige dagen verlopen sedert het kleine intieme voorval in het huis van den bankier, waarvan Raffles ongewild getuige was geweest, en het was omstreeks drie uur in den middag, toen de bankier naar zijn huis terugkeerde, na een bezoek op de Beurs te hebben gebracht, waar zijn persoonlijke aanwezigheid juist dien dag dringend noodzakelijk was geweest.

Hij stapte uit de prachtige auto, die hem naar zijn huis had teruggebracht, en terwijl het voertuig dadelijk doorreed, om de garage op te zoeken, stak Pinkerton dwars het trottoir over, onder het loopen in zijn zak naar zijn sleutels tastend.

Maar toen hij reeds de hand op het lage hek had gelegd, dat den toegang afsloot naar het breede klinkerpad, hetwelk door den voortuin naar de straatdeur leidde, bleef hij eensklaps stilstaan.

Terzijde van het hek geleund, en met beide ellebogen daarop steunend, het eene been over het andere geslagen, stond een haveloos gekleed man, die Pinkerton onophoudelijk aankeek, met een onderzoekenden, boosaardigen blik uit zijn zwarte, een weinig met bloed beloopte oogen.

Zijn haar, dat een vuilgrijze kleur had, was blijkbaar in langen tijd niet geknipt, en hing hem ordeloos om het hoofd.

Hij had een stoppelbaard van bijna een week, zijn wangen waren ingevallen, een van zijn schoenen vertoonde een groot gat, en zijn broekspijpen waren gerafeld en zoo kort opgesleten, dat men duidelijk kon zien, dat hij aan den eenen voet een elastiek bottine en aan den anderen een lagen schoen droeg.

Een onsmakelijk eindje sigaret kleefde tusschen de vastopeengeknepen lippen.

De man stond daar roerloos en schijnbaar onverschillig — en toch scheen er een rilling over het lichaam van Pinkerton te loopen, toen hij den haveloozen zwerver ontwaarde.

Hij bleef stokstijf staan, terwijl de hand beefde

die op het lage hek rustte, en een paar malen slikte hij met moeite, terwijl hij op zijn beurt den kerel bij het hek aanzag — maar met knipperende oogen, en een onzekeren, flakkerenden blik, die hem anders volkomen vreemd was.

Toen de beide mannen zoo eenige oogenblikken tegenover elkander gestaan hadden, spooog de vagebond het eindje sigaret met een vlugge beweging van het hoofd op het asphalt, en zeide toen langzaam:

— Wel, ouwe jongen, dat is een toevallige ontmoeting nietwaar? Dat had je zeker niet verwacht?

Er lag een grijns om zijn lippen, die zeker een glimlach moest verbeelden, maar in zijn oogen, die als vastgezogen waren aan het gelaat van den bankier, was een gevaarlijk licht te bespeuren.

Toen Pinkerton geen antwoord gaf, en vruchteloos naar adem scheen te snakken, hernam de vagebond:

— Het terugzien schijnt je toch niet zooveel genoeg te doen, als ik aanvankelijk verwacht had! Maar zeg, oude jongen, je bent toch zeker niet van zins mij hier op je stoep te laten staan? Zou je mij niet uitnoodigen om binnen te komen? Ik heb wat met je te praten, zie je! Kom, doe dat hek maar eens gauw open, er kijken al menschen naar ons, die het zeker heel verwonderlijk vinden, den bekenden bankier — hoe heet je ook weer — Pinkerton, voor zijn vorstelijk bankgebouw in gesprek te zien met zoo'n haveloozen schooier. Trouwens, dat laatste zal zoo lang niet meer duren denk ik!

Pinkerton wierp een schichtig blik om zich heen, schraapte zijn keel, en zeide op schorren toon:

— Ik wist inderdaad niet — het verrast mij, Donovan, — als ik geweten had...

— Als jij het geweten hadt, dan zou je je natuurlijk gehaast hebben, spoedig de politie te waarschuwen, opdat ze mij bijtijds onschadelijk

zou kunnen maken! viel de vagebond hem grijnslachend in de rede. Vooruit Bunny — doe maar eens gauw het hek open, ventje! De zaak is, dat ik moe ben, en hongerig en dorstig op den koop toe! Een goede sigaar zal mij ook wel aanstaan — en dan zullen twee oude vrienden eens prettig met elkander babbelen — en oude herinneringen ophalen, nietwaar?

Hij had dit laatste op zoetsappigen toon gevraagd, maar weer schitte de die dreigende glans in zijn oogen, en toen Pinkerton nog scheen te aarzelen, voegde hij er op gedempten toon aan toe, terwijl hij zijn smerige hand op de mouw van den ander legde:

— Ik zou wat voortmaken — of wil je soms, dat ik het hier midden op straat luidkeels uitroep, dat de zoogenaamde Pinkerton...

— Stil, om Godswil! viel de bankier hem op heeschen toon in de rede, terwijl zijn gelaat een vale tint kreeg. Ik kan mij niet begrijpen wat je me te zeggen kunt hebben — maar ik wil je wel eenige minuten.... en als ik je soms met een paar honderd pond van dienst kan zijn...

Hij had, den zwerver een schuwen blik toegeworpen, als om te zien welken indruk deze woorden zouden maken, maar deze wierp hem een onbeschaamden blik toe, liet een valsch lachje hooren, knipte eens met zijn vingers, en zeide toen grinnikend:

— Een paar honderd pond? Kom kom — je drijft den spot met mij! Maar nogmaals — wij kunnen dat beter binnenshuis behandelen!

— Maar mijn personeel — trachtte de bankier tegen te werpen.

— Wat raakt mij je personeel? vroeg de vagebond grof. Zorg dan maar dat jouw personeel mij niet ziet! En vergeet nooit, dat jij er evenzoo zoudt uitzien als ik nu — als je niet een laaghartige schurk waart geweest — een gemeene bedrieger, die — vooruit, open het hek!

Ondanks zich zelf gehoorzaamde Pinkerton, en de beide mannen schreden haastig over het klinkerpad, waarbij de bankier trachtte, den ander zooveel mogelijk vooruit te blijven.

En een zonderlinger tegenstelling dan deze kostbaar gekleede, weldoorvoede man met zijn fraaien duren pels aan en den haveloozen, half verhongerden, van koude rillenden schooier, was ternauwernood denkbaar.

Met trillende hand stak Pinkerton den sleutel

in het slot, en trad met zijn zonderlingen gast de vestibule binnen.

Bijna op hetzelfde oogenblik ging de kantoordeur open, en er verscheen een dwergachtige, mismaakte gedaante, een mannetje van nauwelijks vier voet hoogte, met een vergroeiden rug, kromme beenen en wiens handen onder het gaan als van een aap bijna den grond raakten.

De gebochelde had een aantal papieren in de hand, en bleef bedremmeld en verlegen staan, toen hij Pinkerton zoo plotseling voor zich zag.

Daarop mompelde hij een verontschuldiging, en maakte dat hij uit den weg kwam, zoo snel zijn vergroeide beenen en zijn verbazend groote voeten het hem veroorloofden.

— Ook geen schoonheid, Bunny! zeide Donovan op schamperen toon, terwijl hij den gebochelde grinnikend nakeek. Hoort hij ook tot je personeel?

— Sedert een paar dagen! Een zeer bekwaam en ijverig bediende! antwoordde Pinkerton kortaf. Maar blijf daar niet staan — kom met mij mede!

De twee mannen beklommen haastig de trap en Pinkerton opende de deur van zijn particulier kantoor.

Maar op het oogenblik dat hij zich met haastige schreden naar zijn schrijftafel richtte, hield Donovan hem met een gebaar tegen, en zeide met een wrang glimlachje:

— Een oogenblikje, Bunny! Voor je gaat zitten man, zou ik wel even je laden willen inspecteeren! Je moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik mijn kleine voorzorgsmaatregelen neem!

Onder het spreken was hij haastig op het bureau toegelopen, waarvan hij nu snel achter elkaar de laden opentrok.

Toen ging hij voort:

— Zie je nu wel dat ik goed gedaan heb?

Hij had uit een der laden een kleine revolver genomen, liet het wapen op de breede palm van zijn hand op en neer dansen, onderzocht handig het magazijn, overtuigde zich dat het wapen met scherp geladen was, en liet het toen met een tevreden geknor in zijn zak glijden.

— Van jouw standpunt bezien heel verstandig Bunny, om zoo'n propeschietertje onder het bereik van je hand te hebben — maar veiligheid gaat boven al — en het had eens „bij ongeluk” mogen afgaan, nietwaar? Ziezoo — en nu kun-

nen we praten! Er is toch niemand hiernaast die luisteren kan?

— Hiernaast is het vertrek van mijn secretaris, maar hij is op dit oogenblik uit! Ik verwacht hem niet voor over een uur terug. En maak het nu kort wat ik je verzoeken mag!

— Kort? en dat zegt een van mijn beste vrienden, die mij in geen 15 jaar gezien heeft, en dien ikzelf bijna niet herkend zou hebben, zoozeer is hij veranderd, als daar niet dat kleine bruine moedervlekje was aan den pols, half door je manchet bedekt, dat iedere aarzeling zou moeten wegnemen, als ik soms een oogenblik had mogen twijfelen!

— De duivel moet je op mijn pad gebracht hebben! siste Pinkerton met gebalde vuisten.

— Dat kon wel zijn! hernam Donovan droogjes. De duivel is een goede kennis van ons beiden! Je neemt mij zeker niet kwalijk als ik er bij ga zitten? Ik heb namelijk al den tijd, zie je! Bunny, Bunny, ik kan er niet over uit, zoo'n piekfijne kerel als jij bent geworden! En wat een mooien naam heb je jezelf aangeschaft! Pinkerton! Ja dat klinkt heel wat mooier dan . . .

Met een paar stappen was Pinkerton bij den ander, en hief nu met een bezwerend gebaar de hand op, terwijl hij op heeschen toon fluisterde:

— Stil! Om Godswil stil! Ik heb een dochter — heb medelijden met haar!

De wenkbrauwen van Donovan trokken zich dreigend samen, terwijl hij op gedempten toon Pinkerton toebeet:

— En waarom zou ik medelijden met haar hebben? Heb jij medelijden gehad met mij, en met mijn zoon — nu bijna zestien jaar geleden? Heb je me niet op een gemeene manier verraden, nadat wij samen . . .

— Stil! herhaalde de bankier, terwijl zijn lippen beefden, en hij den ander bij den arm greep.

— Goed — voorloopig zal ik het stilletjes zeggen — dat heb je in je eigen hand! hernam Donovan. En toch moest ik het overluid in je gelaat schreeuwen, dat we allebei schurken zijn — maar jij toch zeker de allergrootste! Nooit zou ik je hebben verraden — jij hebt het echter wel mij gedaan! Jij hebt me, nadat we onzen slag geslagen hadden, daarginds in Cawpur, van mijn aandeel beroofd niet alleen — maar je hebt, gemeene hond die je bent, de politie tersluiks ingelicht — en toen ik op niets verdacht was,

toen hebben ze mij eensklaps van mijn bed gelicht, — en jarenlang heb ik in de gevangenis gezeten!

Als een opgejaagd dier had Pinkerton om zich heen gezien, terwijl alle kleur uit zijn gelaat geweken was.

Hij was, terwijl Donovan sprak, op zijn teenen naar de deur van het aangrenzend vertrek geloopt, en had deze plotseling geopend.

Hij keek eenige oogenblikken het ledige vertrek rond, sloot de deur langzaam weder, en liet zich toen zwaar in een van de kostbare lederen stoelen neervallen, terwijl hij het gelaat met de handen bedekte.

Geruimen tijd bleef het nu stil in het vertrek.

Donovan had geen oogenblik zijn oogen afgewend van den bankier.

Eindelijk hief deze langzaam het hoofd op, en vroeg:

— Hoe heb je mij teruggevonden?

— Stel je daar belang in? vroeg de ander op spottenden toon. Laat het je voldoende zijn als ik je zeg, dat het toeval — of noem het mijnentwege de duivel — mij daarbij geholpen heeft. Het is je misschien bekend, dat ik in Indië voor verschillende misdrijven jarenlang in de gevangenis heb gezeten — pas drie jaren geleden werd ik ontslagen, en je moogt me gelooven of niet — maar mijn eerste verlangen was toen mij op jou te wreken, en — mijn rechtmatig aandeel op te eischen in — onze onderneming van 15 jaar geleden!

Ik begreep wel dat het een bijna hopelooze onderneming zou zijn, en toch begon ik er met vastberadenheid aan. Ik zwierf van de eene groote stad naar de andere, liet mij aanmonsteren op een schip, en kwam ten slotte naar Engeland. Ik ben hier nog geen week, Bunny, en toen kreeg ik bij toeval, in een toevlucht voor onbehujsden, waar ik verzeild was geraakt, een geïllustreerd blad in de handen, waarin een groepje personen stond afgebeeld, naar aanleiding van een groote financiële transactie, ik geloof met de Chineesche Regeering. En wil je wel gelooven, dat mijn hart eensklaps begon te slaan alsof het zou barsten? Want al hadt je je knevel afgeschoren, en al hadt je geen enkel haar meer op je hoofd, ik herkende aanstonds jouw gezicht onder een van die rijke, deftige heeren!

Pinkerton bromde iets tusschen de tanden, maar gaf geen antwoord.

— Ja, nu verwenscht jij het toeval, dat je zoo bij den neus heeft gehad, maar ik had wel kunnen dansen van plezier! Iedere minuut besteedde ik er aan, om je uit te vinden, en sedert twee dagen heb ik niets anders gedaan dan je huis en jezelf te bespionneeren! En vanmiddag heb ik je opgewacht, toen je van de Beurs terugkwam! En nu ben ik gekomen om mijn deel op te eischen, rente op rente, het deel dat mij eerlijk toekomt, jij schurk!

Weer bleef het eenigen tijd stil.

De oogen van den bankier dwaalden met een uitdrukking van haat en woede, beiden even machteloos, door de kamer.

Toen vroeg hij op zachten toon, terwijl hij zich tot het uiterste inspande om kalm te blijven:

— En, als ik weiger?

— Je zult niet weigeren!

— Misschien toch wel! Als ik eens ontkende, de man te zijn, die vijftien jaren geleden met jou in Cawpur dat misdrijf pleegde? Geloof je dat ze mij niet eerder zouden gelooven, mij, den alom bekenden bankier Pinkerton, dan jou, den haveloozen, uitgehongerden zwerver?

— Daarvoor zou in onze beminlijke maatschappij inderdaad veel gevaar bestaan! antwoordde Donovan op snijdenden toon. De heer met den pels heeft uit den aard der zaak eerder gelijk dan de vagebond in zijn vodden! Maar, ik heb bewijzen moet je weten! Ik zou mijn betichtingen kunnen staven! Je schrikt? O, je hebt niet met een kind te doen, dat verzeker ik je!

— Noem die bewijzen! barstte Pinkerton uit. Noem ze mij aanstonds!

— O, ze zijn afdoende, dat verzeker ik je! antwoordde Donovan bedaard. Ten eerste heb ik een aardig kiekje van je, een amateursklekje wel is waar, vijftien jaar geleden door mijzelf gemaakt, en waarop je staat afgebeeld met je fraaie snor, dan heb ik den brief, dien jij, met je eigen naam ondertekend, 15 jaar geleden geschreven hebt aan ons slachtoffer, teneinde hem te bewegen zijn geheele fortuin los te maken en naar een andere plaats over te brengen, hetgeen jij als zijn rechtskundig raadsman het best en zonder eenig gevaar kon doen, en dan heb ik ten slotte nog de schriftelijke overeenkomst tusschen ons beiden, met ons bloed ondertekend,

en die jij niettemin op zulk een laaghartige wijze hebt geschonden!

De bankier was zeer bleek geworden, en zijn gelaat zag er meer dan ooit uit als dat van een kwaden dog, terwijl hij zwijgend naar den man keek die tegenover hem zat, en rustig wolkjes blies uit de dikke, fijne havana, die hij zoo-even zelf had genomen uit een kistje, dat onder het bereik van zijn hand op de schrijftafel stond.

Nu pas scheen hij volkomen te beseffen, dat hij op genade en ongenade was overgeleverd aan den man, wiens medeplichtige hij was geweest.

Hij streek zich met zijn bevende hand over het hoofd, en bracht toen met moeite uit:

— Hoeveel, hoeveel bedroeg het ook weer?

— Wel wel, is Bunny zwak van geheugen geworden? zeide Donovan spottend. Weet je het werkelijk niet meer? Nu, dan wil ik je geheugen wel eens opknappen! Wij stalen voor een waarde van 150.000 gouden Ropijen, dat is ongeveer 100.000 pond sterling! Voeg daarbij de juweelen, en het bankpapier, die te zamen op zijn minst 20.000 pond waard waren, dan komen wij op een gezamenlijk bedrag van 120.000 pond sterling! Ik wil nu buiten rekening laten, dat het geld sedert 15 jaar ongeveer de helft in waarde verminderd is, maar de rente van dat gestolen kapitaal schenk ik je niet! Die zul je behoorlijk betalen, volgens de thans geldende rente, dat is 7%! Jij bent bankier, jij zoudt het dus spoedig genoeg, rente op rente gesteld, kunnen uitrekenen! Maar ik zal je die moeite besparen, en daarom doe ik bij het totaal nog eens 20.000 pond! Ik heb dus van je te vorderen 70.000 pond sterling, en ik denk die binnen een uur in ontvangst te nemen!

De bankier hief met een ruk het hoofd op, en vroeg met bevende stem:

— In contanten?

— In contanten!

— Maar zooveel geld heb ik volstrekt niet in huis!

Donovan haalde de schouders op, en hernam minachtend:

— Maak dat een ander wijs! Ik weet wat ik weet — ik heb mijn inlichtingen ingewonnen! Jouw particuliere bank wordt onder een der eerste van Londen gerangschikt!

— Ik heb hier wel meer geld in huis dan jij op zulk een onbeschaamde manier van mij eischt

— maar dat geld is niet het mijne! zei Pinkerton op woesten toon. Ik kan je toch geen geld geven, wat niet van mij is?

— Jij hebt mij inderdaad wel geld afgenomen, wat evenmin van jou was! antwoordde Donovan hoonend. Kort en goed, — je maakt dat het geld er — laten we zeggen, morgenmiddag om denzelfden tijd is. Ik geef je dus niet minder dan een vol etmaal — en dat is voor iemand van jouw rijkdom meer dan voldoende! En ik zou je raden, geen grapjes met mij uit te halen, en vooral niet te trachten mij er voor de tweede maal te laten inloopen, want het zou je bitter bezuren! Ik weet nu wat ik weet — en jij weet nog niet alles, laat je dat voldoende zijn!

Donovan was onder het spreken opgestaan en zonder zich te overhaasten op een likeurkastje toegetreden, waaruit hij een flesch portwijn en een glas nam, dat hij boordevol schonk en toen in een teug voor de helft ledigde.

Hij slaakte een zucht van welbehagen, klapte met zijn tong, en zeide:

— Dat wijntje ga ik mij ook aanschaffen, Bunny! Ja, bandiet — jij weet ook wel, hoe je het moet aanleggen, om een goed leventje te leiden! Je moet me het adres van je wijnleverancier maar eens opgeven! Man, ik kan je niet zeggen, hoe dankbaar ik dien fotograaf ben, dat hij je gladgeschoren hoofd zoo goed heeft weten te treffen! Op je gezondheid, Bunny! En voor de rest ledig ik mijn glas op mijn aanstaanden rijkdom!

Donovan goot de rest van zijn glas wijn in zijn keelgat, vulde zich nogmaals een glas, sloeg ook

hiervan den inhoud naar binnen, en greep zijn groen uitgeslagen vilthoed, terwijl hij een diepe, spottende buiging maakte voor den bankier, wiens oogen van woede en wraakzucht fonkelden.

— Tot morgen dus, Bunny — je zorgt dat de pitten er zijn, vriend! En geen hinderlagen — bespaar je gerust die moeite, want ik heb mijn maatregelen genomen, dat verzeker ik je!

Nogmaals een buiging, en daarop begaf Donovan zich naar de deur.

Maar met den knop reeds in de hand draaide hij zich nog eens om en zeide spottend.

— De revolver zal ik maar in mijn zak houden — dat dingetje kon mij nog wel eens te pas komen — het is namelijk al 15 jaren oud, en de initialen van... je weet wel wien, staan er in zilveren letters op.

De deur ging open en weer dicht, en de voetstappen van den haveloozen bezoeker stierven weg, en nog altijd zat Pinkerton half weggedoken in zijn gemakkelijken stoel, met de kin op de borst, de oogen half gesloten, snel ademhalend, en met de gebalde vuisten op de dijen gesteund.

Maar in het vertrek van den secretaris sloop een dwergachtige gedaante te voorschijn, die achter een der gordijnen verscholen had gestaan.

De gebochelde bleef een oogenblik luisterend staan, — en rekte zich toen langzaam uit, steeds meer, steeds meer — tot in het midden van het vertrek een krachtig gespierd man van bijna zes voet lengte stond, volkomen recht van leden.

Het was John Raffles, de Gentleman-Inbreker

J. v. K.
is de heerlijkste Cigaret,
welke bestaat.

Hoofdstuk IV.

Chantage.

Het was eenige uren later op denzelfden dag, tegen den tijd van het diner, toen een gewone huurauto stilstond voor het fraaie huis, hetwelk Raffles met Charly Brand bewoonde in de Regent Street.

De Groote Onbekende had gelegenheid gevonden zijn vermomming af te leggen in een van zijn huizen, in de Victoria Street gelegen, en hij had zich thans gehaast naar het fraaie heerenhuis te begeven.

Charly Brand wachtte hem daar reeds met ongeduld.

En niet zoodra was Raffles de bibliotheekzaal binnengetreten, waar hij wel wist zijn trouwen vriend te zullen vinden, of Charly stond op, wierp den zwaren foliant, waarin hij had zitten lezen, op een tafel, en ging den Gentleman-Inbreker tegemoet met de vraag:

— Welnu? Heb je succes gehad bij je onderneming?

— Veel meer dan ik had durven hopen, Charly, antwoordde Raffles glimlachend. Het spreekwoord zegt niet ten onrechte dat men nooit weet hoe een koe een haas kan vangen — en de haas was ditmaal werkelijk de moeite waard! Ik heb dingen ontdekt, waarop ik volstrekt niet gerekend had!

— Mag men weten welke?

— Dat spreekt vanzelf! Ik maak er volstrekt geen geheim van, en ik weet zeker dat je even opgetogen zult zijn als ik over den keer dien de zaken nemen! Ik heb dezer dagen geklaagd over gemis aan romantiek — maar ik heb vandaag ontdekt, dat zij de wereld nog niet uit is. Apropos — je hebt toch zeker je register wel bij de hand, waarin alle misdaden van de laatste jaren staan opgeteekend?

— Zeker! antwoordde Charly eenigszins verwonderd over deze vraag.

— Hoelang gaan die ongeveer terug?

— Ik houd ons register pas negen jaren bij — maar er komen eenige relazen in van vrij

opzienbarende misdaden, hier zoowel als in het buitenland, die heel wat verder teruggaan. Wil je dat register nu hebben?

— Wacht nog een oogenblik — eerst mijn mededeelingen! Maar laat ik het er mij gemakkelijk bij maken — het valt toch niet mee, gedurende een groot gedeelte van den dag den dwerg te spelen!

— Ik kan mij absoluut niet voorstellen hoe je het doet! riep Charly vol verbazing uit.

— Hoe ik het doe? Op deze manier! antwoordde Raffles.

En op hetzelfde oogenblik kromp hij als het ware minstens een paar voeten in, zijn rug kromde zich, zijn beenen namen den hoepelvorm aan, zijn kin stak ver vooruit, zijn eene arm was een weinig opgetrokken, alsof hij verlamd was, en de hand van den anderen arm raakte bijna den grond.

En zoo verrassend was de verandering, dat Charly een oogenblik vol verbazing toezag, voor hij uitriep:

— Het is bijna niet te gelooven! Het is om er bang van te worden — je lijkt waarachtig mismaakt op deze wijze!

— Dat is ook het doel! antwoordde Raffles kalmjes.

Zijn ledematen ontspanden zich weder, hij rekte zich eens duchtig uit, en daarop strekte hij zich behagelijk uit in een der gemakkelijke stoelen waarvan men er een zestal in het vertrek vond.

Hij wierp een blik op zijn horloge, en begon:

— Wij hebben nog wel een kwartier, voor Gaston ons zal waarschuwen dat het diner is opgediend. Dat is tijd genoeg om je in het kort op de hoogte te brengen. Je moet dan in de eerste plaats weten dat die Piukerton in het geheel niet zoo heet! Hoe zijn ware naam is, heb ik nog niet kunnen vernemen, maar daar zal ik spoedig genoeg achter komen. En onze bankier schijnt een nog heel wat grooter schurk te zijn dan waarvoor ik hem steeds heb aangezien. De

man heeft iets op zijn kerfstok — een zwaar misdrijf, omstreeks 15 jaren geleden in Engelsch-Indië begaan, in vereeniging met een medeplichtige, en door dat misdrijf is hij zeer rijk geworden. Hij is echter een dubbele schurk — want hij heeft verraad gepleegd jegens den man, die indertijd te zamen met hem het misdrijf pleegde, een zekeren Donovan, hij heeft hem beroofd van zijn rechtmatig aandeel in den buit, en ten overvloede heeft hij hem aan de politie verraden.

— Die ellendeling! riep Charly vol verontwaardiging uit.

— Dat is het juiste woord, Charly! Er is niets zoo verachtelijk als het verraden van lieden, die met ons dezelfde gevaren hebben gedeeld, die vertrouwen in onze eerlijkheid hebben gesteld, die wellicht onze vrienden zijn geweest!

— Wat was die Donovan voor een man?

— O, hij zag er uit als een echte schooier! Ik zag hen beiden in de vestibule, toen die vagebond met onzen bankier binnentrad, en natuurlijk kreeg ik aanstonds argwaan, vooral toen ik het gezicht van Pinkerton zag. Ik schat den ouderdom van Donovan op ongeveer 55 jaar — maar hij is reeds bijna wit, en hij kon evengoed 70 zijn. Hij zag er uit als een man die veel heeft rondgerworven — en als iemand die in geen drie dagen warm eten heeft gehad. Hij trad niettemin met groote zekerheid op, hij scheen Pinkerton heel goed te kennen — en ik wist niets vluggers te doen, dan zoo spoedig mogelijk het vertrek van den secretaris binnen te treden, van wien ik wist, dat hij in de eerste uren niet zou terugkeeren. En nauwelijks had ik mijn schuilplaats betrokken, of daar stak mijnheer Donovan van wal, en ik keeg te hooren wat ik je zooeven heb medegedeeld! Hij verweet Pinkerton op heftige wijze zijn verraad en hij eischte, nu, na 15 jaar, en nadat hij het grootste deel van dien tijd in de gevangenis had doorgebracht, zijn aandeel in den buit op, — de helft! —

— Hoeveel bedroeg die helft?

— 70.000 pond sterling, rente op rente!

— Wel verbazend, dat is een heel bedrag! riep Charly uit. En dat geld was afkomstig van roof?

— Misschien wel van roofmoord! antwoordde Raffles ernstig.

— En het geschiedde in Engelsch-Indië?

— Ja, te Cawpur!

— Cawpur is een zeer belangrijke stad, riep Charly uit. Als de berooving werkelijk van belang is geweest, dan zou het mij niet verbazen als ik er iets over vermeld vond in mijn register!

Reeds was de jonge man opgesprongen om op een der zware kasten toe te gaan, die een goed verborgen, geheime bergplaats bevatte, waaruit hij een zwaar, in varkensleder gebonden register nam, hetwelk hij naar de groote tafel droeg, dicht bij een der ramen geschoven.

Hij klapte het open, en het bleek gevuld te zijn met een zeer groot aantal knipsels uit dag- en weekbladen uit bijna alle beschaafde landen, van een datum voorzien, en keurig geregistreerd.

En terwijl Raffles een versche sigaret opstak, zijn handen onder zijn hoofd vouwde, zijn oogen sloot, en in nadenken verzonk, begon Charly ijverig zijn register na te zoeken.

Er verliepen tien minuten, gedurende welke er niets anders vernomen werd dan het zachte geritsel van de bladzijden, die werden omgeslagen, en toen riep Charly zegevierend uit:

— Ik geloof dat ik het hier al heb! Luister maar eens! In het jaar 1905 had te Cawpur het proces plaats tegen David Donovan, beschuldigd van berooving en poging tot moord op James Carfield, een schatrijken wereldreiziger!

— Dat zal dan wel dezelfde Carfield zijn, die omstreeks twaalf jaar geleden is omgekomen als gevolg van een jachtavontuur in het binnenland van Afrika! zeide Raffles, zonder zijn oogen te openen!

— Je hebt een voortreffelijk geheugen! Nu herinner ik het mij ook! riep Charly uit. Die Carfield was buitengewoon rijk, en zijn portret heeft twaalf jaren geleden, toen het bericht van zijn dood kwam, in een aantal geillustreerde weekbladen gestaan.

— Ga nu eens eerst voort met je berichtje, want aanstonds zal de gong voor het diner wel slaan! hernam Raffles.

— Nu dan, Donovan stond terecht, nadat hij gepakt was, den morgen, volgende op den aanslag. Hij ontkende eerst hardnekkig, maar toen men hem zeide, dat zijn medeplichtige hem verraden had, door middel van een anoniem briefje aan de politie, viel hij door de mand. In zijn

woede en wraakzucht vertelde hij alles, en het spreekt vanzelf dat hij ook den waren naam van zijn medeplichtige noemde — Irwin Cromarty!

— Dan is dat natuurlijk de ware naam van Pinkerton! hernam Raffles, die nog altijd met gesloten oogen achterover in zijn stoel leunde. Ze hebben natuurlijk moeite gedaan om dien Cromarty in handen te krijgen?

— O ja, moeite in overvloed! Maar de sluwe vos bleek zijn maatregelen goed te hebben genomen! Hij had een voorsprong van 24 uren, en daarvan schijnt hij een zeer nuttig gebruik te hebben gemaakt! Hij had overal van te voren paarden besproken, en hij wist de naastbijzijnde havenstad te bereiken, voor het bericht van zijn ontvluchting overal was heengeseind. De straf van Donovan werd vrij wat verminderd, nu hij een volledige bekentenis had afgelegd, en den naam van zijn medeplichtige had genoemd, maar hij kreeg toch nog tien jaren gevangenisstraf, en meer kan ik je niet zeggen.

Raffles dacht nog even na, en zeide toen:

— Als dat alles 15 jaar geleden is — dan moet de dochter van dien ellendeling toen reeds vijf jaar zijn geweest!

— Is het denkbaar, dat een man met een liefvallig dochtertje van dien leeftijd zulk een zwaar misdrijf begaat?

— Zoo iets komt herhaaldelijk voor! antwoordde Raffles bedaard. Staat er niets van dat kind vermeld?

— Geen woord!

— Dan heeft men toen waarschijnlijk ook niet geweten, dat hij een dochtertje had — misschien wist Donovan zelf het ook niet! Hoe het zij; het lijkt al zeer onwaarschijnlijk, dat hij dat kind op zijn vlucht heeft meegenomen! Waarschijnlijk heeft hij het bij bevriende Indiërs verborgen, in de bergen in het hartje van Nepal, en eerst veel later, toen hij zich veilig waande, en als rijk tourist Engelsch-Indië weder bezocht, zal hij het kind hebben afgehaald! Intusschen blijkt uit dit alles dat onze Cromarty, alias Pinkerton een zeer brutaal heerschap is, die niet voor een klein geruchtje vervaard is! Ik zou wel eens willen weten, of hij werkelijk van plan is, dat zeer hooge bedrag van 70.000 pond zonder meer aan zijn vroegeren medeplichtige te overhandigen! Voor zoover ik hem ken, is de kerel zeer wel in staat, een poging te doen, Donovan opnieuw

met een kluitje in het riet te sturen — en misschien nog wel erger! De oogen van dien man hebben mij nooit befallen! Hij schijnt ook de geestelijke vader van het geheele beroovingsplan te zijn geweest, en het geheel te hebben uitgewerkt — er was in hun gesprek sprake van een brief, dien Cromarty aan dien ongelukkigen Carfield moet hebben geschreven, waarschijnlijk met het doel, hem naar deze of gene afgelegen plek te lokken, natuurlijk voorzien van zijn geld, teneinde hem daar uit den weg te kunnen ruimen.

— Zoo is het ook gegaan — zij hebben het slachtoffer daar voor dood achter gelaten, maar het geluk wilde, dat hij nog dienzelfden nacht gevonden werd door een rondzwervenden troep bedelmonniken, die hem liefderijk opnamen, en hem een maand lang in hun midden verpleegden.

Op dit oogenblik klonk beneden in de vestibule een zware gong, en deze welkome klank maakte voorloopig een einde aan het belangwekkende gesprek van de beide vrienden.

Onder het diner werd er volstrekt niet over de aangelegenheid gesproken, want het was een vaste gewoonte van Raffles, gedurende de maaltijden niet anders dan luchtige onderwerpen aan te roeren — volgens hem was dit voortreffelijk tot bevordering van de spijsvertering.

Maar den volgenden morgen was de Groote Onbekende reeds vroeg weder op zijn post als de gebochelde kaslooper, — juist zijn mismaaktheid had hem in de oogen van den bankier tot een volkomen betrouwbaar sujet gemaakt — een man van zoo opvallend uiterlijk zou het wel niet in zijn hoofd krijgen, er van door te gaan, al ware het slechts met tien pond sterling van zijn patroon.

Maar al deed hij zijn werk, Raffles vond toch nog gelegenheid in overvloed, nu en dan een speurtocht te ondernemen, en bij een van die omzwervingen door het groote bankgebouw vernam hij weder iets dat hem tot nadenken stemde, en weder een geheel nieuw perspectief opende op de belangwekkende zaak, die hem bezig hield.

Het was lunchtijd, en de klerken hadden dus het recht, het bankgebouw voor een uur te verlaten, om in een der naburige lunchrooms hun eenvoudigen maaltijd te gaan gebruiken.

Raffles had dat ook kunnen doen, maar hij gaf er de voorkeur aan, „in het hol van den leeuw” te blijven, zooals hij het noemde, in de

hoop, daar nog iets te kunnen vernemen, hetwelk de bereiking van zijn doel in de hand zou kunnen werken.

En toen hij zoo in gebukte houding door de gang liep, die zich achter de groote kantoorzaal uitstreckte, die thans eenzaam en verlaten lag, ving zijn scherp oor het geluid op van twee stemmen, die op gedempten toon spraken, maar toch luid genoeg om door de op een kier staande deur te worden gehoord.

Zij die daar spraken waren Lucie Pinkerton en Tom Redford, de jonge bankklerk.

De waarheid gebiedt te zeggen, dat de jongelieden zich althans op dat oogenblik al zeer weinig stoorden aan het verbod van den bankier, want zij zaten al bijzonder dicht naast elkander, te weten op den stoel, die Tom anders tot zitplaats moest dienen.

De jongeman had zijn arm om de leest van het bevallige meisje geslagen, en zeide nu op teederen toon:

— Je weet niet hoe lief ik het van je vindt, Lucie, dat je mij hier op mijn verzoek bent komen opzoeken!

— Maar het was een gewaagde onderneming, Tom! zeide Lucie, terwijl zij den jongen man innig aanzag. Vader let zoo bijzonder op mij in de laatste dagen. Het is moeilijk om aan zijn waakzaam oog te ontsnappen! Als hij wist dat je hier was achter gebleven, in plaats van zooals gewoonlijk te gaan lunchen, dan zou hij wel spoedig voor ons staan.

— Maar is je vader dan in het geheel niet te vermurwen! zeide Tom Redford op wanhopigen toon. Het is mij volkomen onbegrijpelijk, wat hij toch tegen mij kan hebben!

— Dat is mij ook een raadsel! zeide Lucie zuchtend. Je bent een brave oppassende jongen, je bent ijverig, je bent spaarzaam, je bent een engel voor je moeder — en ik ben er vast van overtuigd, dat er noch op jou, noch op je vader of wien ook van je familie het minste te zeggen valt!

Raffles kon door de kier van de deur een blik werpen in het groote lokaal, en tot zijn verbazing zag hij dat het gelaat van den jongen man eerst vuurrood en vervolgens doodsbleek werd.

Hij maakte zachtjes den arm los, dien het jonge meisje om zijn hals had geslagen, keek

strak voor zich uit, scheen een oogenblik met zichzelf in tweestrijd te zijn, en begon toen op zachten, maar vastberaden toon, terwijl hij de hand van het meisje greep:

— Luister eens, Lucie! Eigenlijk gezegd had ik je het al eerder moeten zeggen, maar nu ik vast voornemens ben, ondanks allen tegenstand je tot mijn vrouwtje te maken, nu mag ik niet langer zwijgen! Je moet nu de waarheid weten. De brave oude vrouw, die je altijd voor mijn moeder gehouden hebt, en die ik ook altijd zoo noem — die heeft mij niet het levenslicht geschonken!

— Wat zeg je daar Tom? Is zij je moeder niet?

— Neen Lucie! Zij is een bloedverwante, die mij als knaap van 14 jaren tot zich heeft genomen, en mij even liefderijk heeft behandeld, als ware ik haar eigen kind geweest! Mijn eigen moeder stierf reeds toen ik een knaap van zes jaar was.

— En — je vader? vroeg Lucie zacht.

Het kwam Raffles voor dat de stem van Tom Redford een schorren klank had, en dat hij een oogenblik aarzelde, voor hij, met afgewend hoofd en gefronste wenkbrauwen, antwoordde:

— Mijn vader is reeds vijftien jaren dood!

Even bleef het stil in het groote vertrek.

Lucie scheen in gedachten verdiept te zijn, maar eensklaps hief zij het blondgelokte hoofdje op, sloeg beide armen om den hals van den jongen man en zeide op innigen toon:

— Des te meer pleit het voor je, dat je zoo veel gedaan hebt en zooveel houdt van een vrouw, die je moeder niet is!

— Ze verdient het ten volle! zeide Tom eenvoudig.

— Weet vader het? ging Lucie voort.

— Dat betwijfel ik sterk! antwoordde Tom schouderophalend en op ironischen toon. Hij stelt niet bijzonder veel belang in de huiselijke omstandigheden van zijn klerken! Maar ik zal hem wel dwingen, spoedig meer belang te stellen in de mijne! En al zou hij er mij om ontslaan — ik kan geen afstand van je doen, Lucie! Ik kan niet zonder je leven.

Tom had dit laatste op hartstochtelijken toon uitgeroepen, en het meisje dicht aan zijn borst getrokken.

Toen scheen hem iets in te vallen.

— Zeg mij eens, meisje — loopt je vader nog altijd rond met het voornemen je aan dien graaf

Palmhurst te koppelen, die wel tweemaal zoo oud is als jij?

Lucie maakte zich eensklaps los uit de omarming van den jongen man, en riep uit:

— Dat is waar ook! Dat heb ik je nog niet eens gezegd! Pa is sedert vanmorgen veranderd als een blad op een boom, — hij wil volstrekt niet meer hooren van graaf Palmhurst!

— Wat is dat? riep Tom verheugd uit. Maar dat zou beteekenen dat mijn kansen sterk gerezen zijn.

Maar het jonge meisje schudde droevig het hoofd, en hernam:

— Verheug je niet te vroeg, Tom!

— Maar je zei zelf...

— Ik zei, dat graaf Palmhurst heeft afgedaan — maar voor hem is een ander in de plaats gekomen!

— Wat zeg je? Een ander? En dat sinds vanmorgen?

— Niet later dan vanmorgen!

— Dat klinkt als een sprookje! riep Tom in de grootste verbazing en niet weinig ongerust uit. Wie is het?

— Je raadt het nooit — het is onze chef de bureau — mijnheer Shrubbs!

Tom keek Lucie aan, alsof hij aan haar ernst twijfelde, en hernam toen langzaam:

— Shrubbs? Maar dat kan niet! Dat is onmogelijk! Hij is nog ouder dan graaf Palmhurst, hij is leelijk, hij is niet van adel — en bovenal — hij is niet rijk!

Lucie haalde even de schouders op en zeide toen:

— Dat heb ik bij mijzelf natuurlijk ook al bedacht — en ik moet je zeggen dat ik volstrekt niets begrijp van dien plotselingen ommekeer. Bij Shrubbs vergeleken is graaf Palmhurst in ieder geval nog zoo kwaad niet!

— Maar heeft de chef de bureau dan om je hand gevraagd? ging Tom voort, die zeer verbaasd en ongerust scheen te zijn over dezen onverwachten hinderpaal.

— Dat misschien nog wel niet — maar ik heb het al lang gemerkt, dat ik in hooge gunst bij hem stond!

Tom Redford balde de vuisten, en zijn gelaat had een grimmige uitdrukking, toen hij tusschen de tanden bromde:

— Ik zal hem de hersens inslaan, als hij het

waagt, ook maar een vinger naar je uit te steken! Het is mij volkomen onbegrijpelijk, dat je vader, na graaf Palmhurst tot zijn schoonzoon te hebben willen maken, eensklaps dien ouden Shrubbs de voorkeur geeft! Daar moet wat achter steken!

— Zoo denk ik er juist over, jonge vriend! mompelde Raffles voor zich heen, die met stijgende verbazing naar het gesprek had geluisterd. Daar zit zeker iets achter — en ik wil geen brandkast meer aanraken als ik niet alle krachten zal inspannen om te ontdekken wat dat is!

Cromarty, alias Pinkerton, is ongetwijfeld een gewetenlooze schurk — maar dat hij een man als graaf Palmhurst laat varen voor iemand als Shrubbs — dat is volkomen raadselachtig — en bovendien is het een persoonlijke belediging voor mij!

Hij spitste opnieuw de ooren, maar de jongelieden waren opgestaan, en hadden zich thans naar een der ramen begeven, waar zij zachtjes verder spraken, zoodat het voor hem onmogelijk was te verstaan, wat zij met elkaar bespraken.

Het was echter duidelijk, dat hetzelfde teedere onderwerp hen nog altijd bezig hield, want nu en dan nam de jongeman, na zich een weinig van het raam te hebben verwijderd, Lucie in zijn armen om haar te kussen.

Raffles echter liep de gang ten einde, at zijn eenvoudigen maaltijd in een hoekje van de groote vestibule, waar het thans zeer stil was, daar ook de portier zich in zijn loge naast de deur had teruggetrokken en wachtte rustig af tot het uur weder zou slaan, waarop de drukke arbeid in de bank hervat zou worden.

Het was bij half twee, en het raderwerk van den Mammon snorde en gonsde al weder eenigen tijd, toen Raffles Pinkerton dien dag voor de eerste maal zag.

De bankier kwam haastig met eenige papieren in de hand, het groote kantoor binnenstappen, wat anders zijn gewoonte niet was, en Raffles merkte aanstonds op, dat hij zeer bleek en blijkbaar hoogst zenuwachtig was.

En ook dit laatste was voor een man als Pinkerton iets zeer ongewoons.

Raffles keek naar Shrubbs.

Het pafferige, bleeke gelaat van den chef de bureau vertoonde dien middag een half spottende, half zegevierende uitdrukking, en nu en

dan had hij een boosaardigen blik geworpen op Tom Redford.

Ook was het Raffles niet ontgaan, dat de jongeman blijkbaar de grootste moeite had zijn kalmte te bewaren.

Zonder dat het opviel wist Raffles in de buurt van den chef de bureau te komen, en zoo was hij er getuige van, dat de bankier zich naar Shrubbs begaf, hem met een gedwongen glimlachje met luide stem eenige vleierende opmerkingen maakte over zijn werk, welke Shrubbs met een buiging in ontvangst nam, en zich vervolgens weder verwijderde.

De verwondering van Raffles nam hierdoor nog toe, want hij had in die paar dagen reeds van anderen vernomen, dat de bankier op het

punt had gestaan den chef de bureau zijn congé te geven.

Toen Raffles met een paar wissels werd uitgezonden, stond hij, op straat gekomen, een oogenblikje stil, floot zachtjes tusschen de tanden, en mompelde voor zich heen:

— Verleden week wilde hij hem wegsturen en gaf hem standjes — en nu komt hij hem op en wil hem zijn dochter geven, terwijl ikzelf nog pas eergisteren de eer had mogen genieten zijn schoonzoon te worden? John Raffles, dat is niet in orde — dat is volstrekt niet in orde! Daar zat chantage achter — en wel chantage van de gevaarlijkste soort! Ooren en oogen goed openhouden — dat moet nu het wachtwoord zijn!

Verrukkelijk is de
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk V.

Verwickelingen.

Raffles wist het zoo in te richten, dat hij met het geld, hetwelk hij op de wissels moest ontvangen, nog vroeg genoeg terug was om de komst te kunnen gadeslaan van Donovan, die juist op het afgesproken uur zich vertoonde om zijn aandeel van zijn vroegeren medeplichtige op te eischen.

Hij was blijkbaar een man van de klok — hij kwam geen minuut te laat, maar ook niet te vroeg.

Hij had zich blijkbaar reeds wat geld weten te verschaffen, want hij zag er heel wat beter uit dan den dag te voren.

Hij had zijn haar laten knippen en friseeren, hij had zich laten scheren, hij droeg een nieuw confectiepak, een grijzen slappen hoed, en zelfs had hij de weelde zoo ver gedreven, een paar lichtgrijze slobkousen over zijn splinternieuwe schoenen aan te doen.

Het vieze eindje sigaret had plaats gemaakt

voor een havana, en met opgericht hoofd, een keurig wandelstokje in de handen, die hij losjes op den rug gevouwen hield, trad Donovan ditmaal het bankgebouw binnen.

En zoozeer was hij veranderd, dat de portier hem niet dadelijk herkende, en hem haastig den weg wilde versperren, toen Donovan zonder iemand iets te vragen, de breede trap wilde bestijgen.

De bezoeker keek den portier spottend aan, mat hem van het hoofd tot de voeten, en zeide toen:

— Ik ben een heel goed vriend van mijnheer Pinkerton — ik mag wel zeggen de beste vriend, dien hij op de heele wereld heeft, en hij verwacht mijn bezoek met het grootste ongeduld, dat kan ik je verzekeren! Maar als je er op staat, dan kun je mij wel even gaan aandienen! Zeg maar dat „Jimmy” er is — dan zal mijn-

heer Pinkerton een luide kreet van vreugde slaken, en je dadelijk bevel geven, mij binnen te laten! Hij zal iedere seconde betreuren, welke ik hem ontroof! O, mijnheer Pinkerton is verzot op mijn gezelschap! Vooruit, haast je wat, man!

Aldus aangespoord snelde de portier de trap op.

Donovan wilde reeds zijn voorbeeld volgen, toen zijn blik door het glazen beschot heen naar de groote kantoorzaal dwaalde, waar de klerken druk zaten te werken.

Met één voet reeds op de onderste trede bleef hij staan, en langzaam verkreeg zijn gelaat een geheel andere uitdrukking.

Het werd zeer bleek, en een oogenblik was het, alsof Donovan een stap wilde doen in de richting van de met koper beslagen deur, die toegang gaf tot het kantoor, toen zijn oog op den gebochelden kaslooper viel, die al dien tijd rustig in zijn hoekje had gezeten, steeds gereed om op een boodschap te worden uitgezonden.

Raffles had niets van het kleine tooneeltje gemist, van het oogenblik af dat Donovan was binnentreden.

Deze wenkte den gewaanden kaslooper bij zich, drukte hem een klein zilverstukje in de handen, en vroeg toen op zachten toon:

— Je bent hier zeker in dienst, man?

— Ja, mijnheer!

— Dan ken je zeker het personeel goed?

— Dat geloof ik wel te mogen zeggen!

— Kun je mij dan mededeelen, hoe de naam is van den jongen man, met zijn kastanjebruin haar, die daar aan den vijfden lessenaar in de tweede rij zit, van de ramen af gerekend?

Raffles keek in de aangeduide richting, en antwoordde toen, niet weinig verwonderd:

— Dat is mijnheer Tom Redford!

— Is hij hier al lang?

— Een paar jaren, geloof ik!

— Kun je mij zeggen — maar ik praat krankzinnige taal — ik geloof dat ik kindsch begin te worden — — en toch — — die gelijkenis! Welnu dan — — kun je mij zeggen, of de ouders van dien jongen man nog leven?

— Voor zoover ik weet is zijn vader vijftien jaar geleden gestorven, mijnheer!

— Dood! Vijftien jaren dood! zeide Donovan op schorren toon.

Hij had de hand op het hart gedrukt, en zijn oogen waren nog steeds gevestigd op Tom Red-

ford, die geheel in zijn werk verdiept was, en niets bemerkte van hetgeen zich in de vestibule afspeelde.

Donovan vermande zich echter, en wendde zich weder tot Raffles met de vraag:

— De moeder van mijnheer Redford — leeft die nog? Je zult wel verbaasd zijn over mijn vragen, man — maar — ik weet niet hoe het komt — ik stel groot belang in dien jongen man! Je moet weten — zijn uiterlijk herinnert mij sterk aan — aan iemand, die mij zeer na stond, en dien ik in 15 jaren niet gezien heb! Kun je mij op mijn vraag antwoorden?

Raffles bedacht zich een oogenblik, en antwoordde toen:

— Ik weet het niet heel zeker mijnheer — maar ik geloof dat de moeder van mijnheer Redford al wel minstens 23 jaar geleden gestorven moet zijn!

Donovan wilde nog wat zeggen, maar juist kwam de portier weder de trap af, en verzocht hem, zich naar het bureau van mijnheer Pinkerton te willen begeven, die hem verwachtte.

Donovan scheen een oogenblik te aarzelen, en ging toen met gebogen hoofd de trap op, zonder zich verder om den gebochelde te bekommeren, en na nogmaals een schuwen blik door den glaswand in het kantoor der klerken te hebben geworpen.

Raffles strompelde weder naar zijn hoekje, en daargekomen mompelde hij ten toppunt van verbazing voor zich heen:

— Zijn zoon! Er kan niet meer aan getwijfeld worden! De gelijkenis tusschen hen beiden is zelfs nu nog zeer goed merkbaar — dezelfde rechte, lange neus, dezelfde vorm van het gelaat, dezelfde vierkante, krachtige kin, dezelfde kleur van oogen! De Voorzienigheid kiest wel zonderlinge paden! Maar één ding hoop ik van ganscher harte — en dat is, dat die schurk, die zoeven de trap opging, kracht genoeg zal bezitten, om niet het pad te kruisen van dien eerlijken knaap, want hij zou hem voor altijd ongelukkig kunnen maken, door zich nu aan hem te vertoonen! De kinderen van de beide medeplichtigen hebben elkander lief — zij zijn volkomen onkundig van hetgeen er gebeurd is — en zij moeten er onkundig van blijven! Maar wacht eens — de jongen was toen reeds 14 jaren, dat wil zeggen dat hij den leeftijd des on-

derscheids reeds lang had bereikt! Het is dus niet onmogelijk, dat hij wel degelijk op de hoogte is van de misdaad, welke 15 jaren geleden in Engelsch-Indië door zijn vader werd bedreven! Hoe het zij — de hemel geve dat Donovan het bestaan van zijn zoon niet vergiftigt, door zich nu aan hem op te dringen! Wie weet hoe bitter de knaap reeds heeft moeten lijden voor het vergrijp, door zijn vader begaan!

Intusschen had Donovan het kantoor van Pinkerton bereikt, en hij trad daar binnen met een geheel andere uitdrukking op zijn gelaat dan de bankier wellicht zou hebben verwacht.

Het was smartelijk vertrokken, het was bleek — en zegepraal was er zeker niet op te lezen, noch wraakzucht of hoon.

Hij liet zich dadelijk ongevraagd op een stoel neervallen, streek zich met de hand over het hoofd, en mompelde toen iets voor zich heen, dat Pinkerton niet verstond.

Deze, zeer verbaasd over de houding van zijn voormaligen medeplichtige, kwam een weinig aarzelend naar hem toe, kuchte eens, en zei toen:

— Ik moet beginnen met je zeer slecht nieuws mede te deelen, Jimmy!

Donovan hief met een ruk het hoofd op, fronste de wenkbrauwen, en vroeg op dreigenden toon:

— Wat wil je daarmee zeggen? Je wilt toch zeker niet zeggen dat je het geld niet klaar hebt? Pas op! Drijf den spot niet met mij, want daarvoor ben ik thans niet in de stemming!

— Wat is er toch met je gebeurd? hernam de bankier verwonderd. Je ziet er uit alsof je spoken gezien hadt!

— Misschien heb ik dat wel! zeide Donovan op bitteren toon. Maar daar begrijp jij toch niets van — en — ik heb mijn verdiende loon! En kom nu maar over de brug met je slecht nieuws! Geef mij dan het geld — en laten we hopen, dat we elkander nooit meer zullen terugzien!

De bankier kneep zijn oogen half dicht, en er kwam een gluiperige uitdrukking in, toen hij hernam:

— Ik ben bijna overtuigd Jimmy, dat je het voor minder zult doen!

Donovan was opgestaan, en herhaalde werktuigelijk, als iemand die niet goed meent te hebben verstaan:

— Voor minder? Minder dan 70.000? Minder dan de helft die mij eerlijk toekomt, en die e mij op een gemeene manier hebt ontfutseld? Ik denk er niet aan, mannetje!

— Zeg dat niet zoo haastig — misschien kom je wel tot andere gedachten, als ik je op de hoogte heb gebracht!

Donovan keek zijn medeplichtige strak aan met opeengeklemden tanden en gebalde vuisten, en toen kwam het sissend over zijn lippen:

— Geen grappen, versta je? Ik zeg je nogmaals dat ik niet in de stemming ben! Vertel op — waarom denk je dat ik met minder genoegen zal nemen?

— Omdat — ons geheim niet meer dat van ons alleen is! antwoordde Cromarty op zacht gefluisterden toon, en na een schuwen blik om zich heen te hebben geworpen.

Donovan deinsde verschrikt een stap achteruit, en ook hij keek om, alsof hij de rechercheurs reeds achter zijn rug waande, en eensklaps trad hij op Cromarty toe, greep hem in de borst, en beet hem toe:

— Wat moet dat beteekenen? Wat bedoel je daarmee?

— Wij zijn beluisterd — gisteren!

— O jij vervloekte ezel! En je hebt nog al onderzoek gedaan of hiernaast iemand was?

— Hiernaast was niemand — het gesprek is op een andere wijze afgeluisterd! Kijk, daar in den muur is een kleine ventilator, die in verbinding staat met een luchtkoker — en aan het andere einde mondt die koker in de buitenlucht uit — ter hoogte van het raam van een mijner ondergeschikten! Het is niet zoo moeilijk, als men het met opzet doet, door een luchtkoker te hooren wat er in dit vertrek gesproken wordt — hij schijnt als een spreektrumpet te werken.

Donovan stiet een gedempten vloek uit, en zeide toen toornig:

— En ben je daar nu pas achter gekomen, jij vervloekte sukkel? Wie is de man die ons gesprek beluisterd heeft? Wie is het, die ons door een enkel woord in handen van de politie kan brengen?

— Dat is van minder belang! antwoordde Cromarty schouderophalend. Ik geloof niet dat jij er iets aan zoudt hebben, als ik je dat mededeelde.

— Denk je dat? Ik zou je aanraden, Bunny,

mij dadelijk den naam van dien man te noemen — voor je eigen bestwil! Ik zal dien kerel den strot dichtknijpen, voor er zich een woord een weg door kan banen, dat ons noodlottig kan worden! Want weliswaar heb ik mijn straf behoorlijk uitgezeten — maar ik wou toch niet graag, dat de politie mij weder in handen kreeg. Ik heb nog enkele dingen op mijn kerfstok, die — maar dat zijn jouw zaken niet! Ik zal mijn mond niet voorbijpraten! Wie is de man?

Cromarty scheen nog even te aarzelen, en toen verscheen er een valsch licht in zijn oogen, en plotseling nam hij een besluit.

— William Shrubbs heet hij, en hij is chef de bureau in mijn bank!

— Zoo zoo! en hoe wist je dat hij ons gesprek had afgeluisterd, dat hij nu weet wie jij bent!

— Hij heeft het mijzelf gezegd!

— Dat deed hij natuurlijk niet zonder meer! Hij heeft je natuurlijk zijn stilzwijgen te koop aangeboden! Wat wil hij van je?

— Hij vraagt de hand van mijn dochter!

— Die krijgt zeker heel wat meê?

— Een half millioen pond!

— En — je hebt dadelijk toegegeven?

— Ik moest wel! antwoordde Cromarty op doffen toon.

Donovan wierp zijn vroegeren medeplichtige een minachtenden blik toe, en zeide toen schouderophalend:

— Ieder ander zou in jouw plaats den kerel dadelijk hebben neergeslagen! Ik wil mijzelf niet beter voordoen dan ik ben — en ik ben niet veel zaaks — maar ik geloof toch niet dat ik in staat zou zijn, mijn dochter te verkwanselen om mijn eigen hachje te redden! Ze is natuurlijk nog jong? Maar wat vraag ik — ik kan het wel uitrekenen — ze moet nu een jaar of 20 zijn! Mooi?

Cromarty knikte zwijsend.

— En zij heeft natuurlijk haar bliken al op iemand anders laten vallen?

— Dat is van geen beteekenis! antwoordde Cromarty onverschillig. Een van mijn klerken heeft het gewaagd, den blik naar haar op te heffen — maar ik heb al tegen dien mijnheer Redford gezegd, dat ik hem op straat zou zetten als hij aan dat dwaze spelletje geen einde maakte!

Op het hooren van den naam stiet Donovan

een schrill lachje uit, en daarop trad hij op Cromarty toe, en riep uit:

— Redford heet hij? Is Redford verliefd op je dochter? Haha — die is goed — dat heeft de duivel weer eens aardig voor elkaar gebracht.

Maar eensklaps liet hij zijn stem dalen en vervolgde op geheel anderen toon:

— Misschien is het toch de duivel niet — misschien — —

Hij voltooide den zin niet, maar liet zich weder op den stoel vallen, en begroef het gelaat in de handen.

Zoo bleef hij eenigen tijd in gedachten verzonken zitten, maar eensklaps sprong hij weder op, en was met een paar stappen bij den bankier.

Zijn gelaat had een uitdrukking van zoo woeste vastberadenheid, dat Cromarty onwillekeurig achteruitweek, en zijn stem klonk schor, toen hij zijn zware hand op den schouder van zijn medeplichtige liet neervallen en zeide:

— Luister! Ik ken je dochter niet — en het is waarschijnlijk ook beter, als ik haar niet te zien krijg. Maar dit wil ik je wel zeggen — zij trouwt niet met dien Shrubbs, dien ik waarschijnlijk ook nooit heb gezien! Maar ik kan hem mij wel voorstellen — een oude man met een kaal hoofd — en een schurk op den koop toe, anders zou hij niet op deze manier chantage hebben gepleegd! Als je dochter werkelijk dien — dien Redford liet heeft, dan trouwt zij met hem en met niemand anders!

— Waarom sta je daar zoo op? stamelde Cromarty verwonderd.

— Omdat — omdat — het is mijn zaak — laat het je voldoende zijn, dat ik het zoo wil! Ik ben volstrekt geen braaf mensch — integendeel, er valt aan mij niet zoo veel meer te bederven — maar als die twee met elkander trouwen — dan zal ik het gevoel hebben, alsof er iets geboet is van mijn misdrijf — —

Cromarty keek Donovan strak aan, alsof hij trachtte, op zijn gelaat te lezen wat er in hem omging, en eensklaps scheen hem iets in te vallen.

Hij verbleekte, trad tot dicht voor Donovan en fluisterde hem toe:

— Wie is die Redford? Wie is hij? Ken je hem? Wat heb je met hem uitstaande?

— Ik ken hem niet — ik weet niet wie hij is! antwoordde Donovan op doffen toon, en na met zichzelf een korten strijd te hebben gevoerd

die hem blijkbaar de grootste inspanning had gekost. Ik vermoed slechts iets — maar wat dat is, dat gaat jou niet aan.

— Het gaat mij niet aan? Maar ik heb het geraden! riep Cromarty op schellen toon. Denk je met een dwaas te doen te hebben? Je hebt in Redford je zoon teruggevonden! Nu zie ik ook duidelijk de groote gelijkenis tusschen jelui beiden! Ik heb altijd gedacht dat die jongen iets te verbergen had!

— Te verbergen? herhaalde Donovan woest, wat kon mijn zoon anders te verbergen hebben dan het feit, dat mijn bloed in zijn aderen stroomde? Wat anders dan de schande mijn zoon te zijn? Je durft toch zeker niet zeggen, dat er ook maar het minst op den jongen valt aan te merken? Dat hij je niet trouw en eerlijk dient?

— Dat zeg ik ook niet! hernam Cromarty kortaf.

Hij liep even opgewonden heen en weer, bleef toen opnieuw voor Donovan staan, en vroeg:

— Heb je hem gesproken?

— Neen!

— Maar dan weet je ook niet of hij je zoon wel is, riep Cromarty uit.

— Ik weet het — omdat mijn hart het mij zeide! Ik heb een van je bedienden, een kleinen bochel, alles aangaande den jongen gevraagd wat hij zelf wist — en de data klopten!

— Maar hoe kon die krates dat zelf weten? hernam Cromarty ongeduldig. Ikzelf wist het niet eens!

— Dat weet ik niet — en het doet er ook niet toe! antwoordde Donovan schouderophalend. De hoofdzaak is dat hij het heel goed schijnt te weten.

— En — wat ben je nu van plan?

Donovan boog het hoofd en weer vertoonde zich diezelfde smartelijke uitdrukking op zijn ruw gelaat.

Toen antwoordde hij op gedempten toon:

— Er staat mij maar één weg open. Het is een groot geluk dat ik heel nauwkeurig weet wat ik waard ben — en een man als ik kan Tom niet als vader begroeten! Hij beschouwt me 15 jaar lang als dood — en dat moet ik voor hem blijven! Maar toch zeg ik je — hij trouwt met je dochter — ik heb het gevoel

alsof daardoor iets wordt goedge maakt. En dat geld — dat geld wil ik niet meer hebben! Houd het voor mijn part! Ik weet, dat je me naderhand voor een gek zult uitmaken — misschien heb ik er over een uur zelf wel spijt van — maar ik weet niet wat er met mij is — ik voel mij zoo week als was — zoo slap als een vaatdoek! Een kind zou mij bij den neus kunnen leiden, nu ik mijn jongen heb teruggezien — want mijn hart heeft mij onmogelijk kunnen bedriegen — het was mijn jongen, mijn zoon — hij was nog maar weinig veranderd! Je laat hem met je dochter trouwen — en dan zal ik rekenen dat wij quitte zijn!

— Maar dat kan ik immers onmogelijk! riep Cromarty wanhopig uit. Wil je dan dat Shrubb ons verraadt? Wil je dat mijn naam en daardoor ook die van mijn dochter door het slijk wordt gesleurd? Geloof je dat je zoon met haar kan trouwen, als dat geschied is?

Donovan antwoordde niet dadelijk.

Een diepe rimpel doorploegde zijn voorhoofd. Toen mompelde hij zachtjes:

— Er moet iets op gevonden worden! Maak je misdaad nog niet erger door je eenig kind uit te huwelijken aan een man van wien ze niet houdt! Dat zweer ik je — als ik had kunnen voorzien wat een flinke, ferme knaap mijn zoor zou zijn geworden, — dan had ik mijn handen indertijd wel weten thuis te houden!

Hij dacht even na, en vroeg toen opnieuw:

— Wat weet die schurk eigenlijk?

— Alles! antwoordde Cromarty op doffen toon. Hij bevond zich toevallig in zijn eigen kamer, en stond op het balkon — en wie kan zeggen, wat de ellendeling op die wijze al heeft afgeluisterd! Hij heeft van het eerste tot het laatste woord ons gesprek gehoord — en met behulp van enkele namen, die wij genoemd hebben, is hij dadelijk in de oude jaargangen van de „Times” ijverig gaan nazoeken wat er 15 jaren geleden in Cawpur wel gebeurd kon zijn. En met die wetenschap is hij bij mij teruggekeerd — gisteravond nog — en, na eerst met mij te hebben gespeeld als een kat met de muis, stelde hij mij den eisch hem mijn dochter tot vrouw te geven, met een krankzinnig hoogen bruidsschat, en hem daarenboven als compagnon in mijn bankzaak op te nemen!

— En je hebt je toestemming gegeven?

— Voorwaardelijk! Ik heb hem toegezegd, dat ik mijn dochter zou trachten te overreden!

— Nam hij daar genoegen mee?

— Geenszins! Hij dreigde mij, alles aan de groote klok te hangen, wanneer ik binnen veertien dagen niet had weten te bewerken, dat mijn dochter haar jawoord gaf!

— En ben je nu wel zeker, dat hij ons op dit eigenste oogenblik niet opnieuw beluistert?

— Maak je daaromtrent niet bezorgd — ik heb vanmorgen onmiddellijk den luchtkoker laten dichtmetselen!

— Jammer dat je niet een half jaartje geleden op dat denkbeeld bent gekomen! merkte Donovan spottend op. Wij hadden ons dan heel wat ellende bespaard! En let nu goed op! Als mijn zoon en jouw dochter elkander waarachtig liefhebben — en daaraan wil ik nu eens niet twijfelen — dan weet ik wat mij te doen staat!

— Toch geen nieuwe geweldpleging? vroeg Cromarty met bevende stem.

— Als het moet — dan ook dat! Ik hoop echter dien Shrubbs wel zooveel vrees aan te jagen, dat hij zijn mond zal houden — ook al sluit ik dien niet voor goed! Ik ben een wanhopig man, en je weet dat dergelijke menschen tot alles in staat zijn!

— En — waar denk je nu van te leven? vroeg Cromarty, terwijl hij Donovan een schichtig blik toewierp.

— Maak je je daar nog bezorgd over? vroeg Donovan op bijtenden toon. Dat valt mij nog van je mee! Ik zal nog wel een baantje vinden — je behoeft voor mijn lot niet bevreesd te zijn! Ja, je kijkt me aan, alsof je denkt, met een gek te doen te hebben — en misschien ben ik dat ook wel, nu ik een bedrag van 70.000 pond afwijs, dat mij in staat zou hebben gesteld, voortaan rustig van mijn rente te leven. Want ik zweer je, Bunny, dat ik met geen penny minder genoegen zou hebben genomen, wat jij ook zoudt hebben gedaan! Maar nu ik mijn zoon heb teruggezien, zoo flink uit de kluiten gewassen, een echte heer, van top tot teen, neen — nu kan ik niet meer! Ik wil dat vervloekte geld niet meer hebben — behoud het — maar ik vrees dat het jou geen zegen zal aanbrengen! Maar voor ik voorgoed van het tooneel hier verdwijnt — zal ik afrekenen met dien Shrubbs, want van een huwelijk tusschen dien kerel en jouw dochter komt niets, dat heb ik mij nu eenmaal vast voorgenomen!

Hoofdstuk VI.

Raffles treedt handelend op.

Wanneer Cromarty soms mocht hebben gedacht, dat zijn gesprek ditmaal niet beluisterd was, dan had hij zich schromelijk vergist.

Want de metselaar die den luchtkoker behandeld had, was John Raffles in eigen persoon geweest!

En niets was eenvoudiger geweest, want het was de gebochelde, aan wien Cromarty in persoon de opdracht had gegeven, den luchtkoker dicht te metselen.

En Raffles was schrander genoeg, om aanstonds in te zien, dat deze koker zeer waarschijnlijk voor iemand van het personeel een welkom en uitstekend middel was geweest om af te luisteren,

wat er in de kamer van den bankier besproken werd.

Hij haastte zich het bankgebouw uit, schijnbaar om aan de gegeven opdracht te voldoen, en een metselaar te bestellen, die het werkje zeker in een kwartier kon opknappen, maar inderdaad begaf hij zich in het huis in de Victoriastreet, vermomde zich daar in een oogwenk, voorzag zich van het noodige gereedschap — maar tevens van een microfoon, voorzien van een zeer langen draad.

Zoo keerde hij naar het bankgebouw terug, metselde den luchtkoker aan de buitenzijde dicht — maar bracht er tevens den microfoon in,

waarvan hij den draad naar een klein hokje op den zolder geleidde, alwaar het hem gemakkelijk zou vallen, zonder te worden gehinderd, te kunnen afluisteren wat Cromarty te bespreken had.

Het spreekt vanzelf dat hij op zijn post was, toen hij Donovan het vertrek van den bankier had zien binnegaan — en van het geheele gesprek tusschen de beide mannen was hem geen enkel woord ontgaan.

Toen Donovan zich eindelijk verwijderd had, maakte Raffles den ontvanger van den draad los, verborg dien zorgvuldig achter een paar kistjes, en stond een oogenblik in gedachten verzonken.

— Die Donovan is een bandiet — maar hij blijkt dan toch nog een zwakke plek te hebben — of een goede plek, hoe men het noemen wil, zijn vaderhart heeft gesproken, en de liefde voor zijn zoon heeft de overwinning behaald! Sterker nog — het plotselinge terugzien van den jongen man, die klaarblijkelijk opzettelijk zijn naam heeft veranderd, en dus op de hoogte is geweest van wat zijn vader 15 jaren geleden bedreef, schijnt een zekere mate van berouw in hem te hebben wakker geschud. Een man die 70.000 pond van de hand wijst in dezen tijd, ook al zijn zij op misdadige wijze verkregen — dat is zeker een zeldzame vogel! Aan den anderen kant geloof ik, dat die man, die nu wel ten einde raad moet zijn, tot alles in staat is, en dat mijnheer Shrubbs zich goed voor hem in acht zal moeten nemen.

Raffles dacht even na, en vervolgde toen in zichzelf:

— Het heele geval is in weinige dagen buitengewoon ingewikkeld geworden! Oorspronkelijk was het slechts mijn plan, dien Cromarty dien ik toen nog slechts als Pinkerton kende, eens duchtig ader te laten, en tevens te pogen, die verliefde jongelui tot een gelukkig paar te maken — maar de loop der gebeurtenissen heeft mij een nog heel wat zwaarderen last op de schouders gelegd.

Hij had de deur van het hokje geopend, keek voorzichtig rond, overtuigde zich dat hij alleen was, liep geruischloos de trappen af, en werd toen weder de onderdanige, gewillige gebochelde, die voor iedereen haastig uit den weg ging, als poogde hij zich zooveel mogelijk onzichtbaar te maken, uit vrees voor bespotting en minachting.

In de vestibule gekomen, moest hij een standje in ontvangst nemen van den portier, want men

had eenige boodschappen voor hem, en men zocht hem reeds tien minuten vruchteloos.

De gebochelde stamelde een verontschuldiging, nam de papieren aan, welke hij moest bezorgen, drukte zijn pet op het hoofd, en verliet het bankgebouw.

Hij verrichtte zijn boodschappen zoo spoedig mogelijk, keerde daarop weder naar de bank terug, en kwam daar, toen men de zaak ging sluiten.

Hij kreeg nog een glimp te zien van Lucie, die met een betraand gezichtje en heel bleek snel de vestibule overstak, en ook van Tom, die er uitzag, alsof hij het geheele bankgebouw wel met zijn vuisten in elkander zou kunnen timmeren.

Raffles lette zeer in het bijzonder op Shrubbs, en in den loop van het kwartier dat hem nog restte, vond hij gelegenheid in het verborgen Charly Brand telefonisch op de hoogte te brengen, en hem de noodige instructies te geven.

En toen Shrubbs tenslotte het bankgebouw verliet, was de gewaande gebochelde er vlug bij, om hem te volgen.

Hij had zich tamelijk goed op de hoogte gesteld van de gewoonten van den chef de bureau, en hij begreep dus wel, dat Shrubbs zich dadelijk naar zijn woning zou begeven, teneinde daar te dineeren.

Shrubbs maakte gebruik van een omnibus, en Raffles was zoo gelukkig op het juiste tijdstip een onbezette huurauto aan te treffen, welks chauffeur hij bevel gaf, de bus te volgen, tot hij tegen de voorruit zou tikken.

En juist toen Shrubbs in het binnenste van den omnibus verdween, zag Raffles, op het oogenblik dat hij zelf instapte, Donovan eveneens op den omnibus springen.

Hij had zich Shrubbs zeker laten aanwijzen door een van de bedienden en volgde hem nu, zonder dat hij bevreesd behoefde te zijn, op zijn beurt te worden herkend.

— Ik ben blij dat ik hen beiden in het oog kan houden! bromde Raffles voor zich heen. Die geweldenaar zou misschien dingen doen, die onherstelbaar zijn!

Zoodra hij in de auto zat sloeg hij het klepje op voor de achterraut en glimlachte.

Charly Brand en Henderson waren op hun post!

Zij volgden de huurauto, gezeten in een snelle

grootte auto, en Raffles merkte op dat Henderson, zijn reusachtige chauffeur, die hem bij tal van avonturen terzijde had gestaan, zijn geelaat versierd had met een verbazend grooten, neerhangenden snor, die hem een volmaakt Mongoalsch uiterlijk gaf.

— Het is wel niet zeer fraai — maar het is in ieder geval voldoende! zeide Raffles glimlachend tot zich zelf, — en van dat oogenblik af was zijn aandacht uitsluitend bij de autobus bepaald.

Na een rit van ongeveer een half uur sprong Shrubbs van het voertuig, en Donovan volgde hem op den voet.

Dadelijk klopte Raffles tegen de voorruit, en de auto stond stil.

Daar de beide mannen klaarblijkelijk te voet verder gingen, steeg ook Raffles uit, betaalde den chauffeur, en volgde de beide anderen, terwijl Charly Brand met de auto achteraan kwam, op veiligen afstand.

Na een tamelijk snelle wandeling van tien minuten ging Shrubbs een groot huis binnen, dat er uitzag als een van die pensions, waaraan Londen zoo rijk is, en verdween uit het gezicht.

Donovan scheen een oogenblik in beraad te staan, en ging op zijn beurt het huis binnen.

Raffles begreep dat het oogenblik om te handelen was aangebroken.

Zonder zich te overhaasten, ten einde zich niet bloot te geven, en na met een wenk Charly Brand te hebben gewaarschuwd, ging hij op zijn beurt het huis binnen, en richtte zich brutaalweg tot den portier met de vraag:

— Mijnheer Shrubbs?

— Zooeven thuis gekomen! antwoordde de man kortaf, bezig met het sorteeren van brieven, die zooeven bezorgd waren.

— Welke verdieping? Welk nummer?

— Vierde verdieping. Rechts, 31 en 32! antwoordde de portier, zonder van zijn werk op te zien. Maar u zult hem nu wel niet kunnen spreken — hij heeft al bezoek!

— Ik ken den bezoeker — het was juist de afspraak, dat wij mijnheer Shrubbs samen zouden opzoeken! hernam Raffles.

En meteen sprong hij, vlug als een eekhoortje, de trappen op.

Op de vierde verdieping gekomen volgde hij de gang, die zich rechts van het grootte portaal

uitstreckte, liep zonder eenig gerucht over den cocoslooper, en stond stil voor de deur, die het nummer 31 droeg.

Hij kwam geen oogenblik te vroeg.

Achter de deur klonk het geluid van gedempte, maar blijkbaar zeer opgewonden stemmen.

Raffles waagde het er op, de kruk van de deur om te draaien, maar het bleek hem dat deze op slot was gedraaid.

Hij aarzelde niet, maar opende de deur van het vertrek, dat daar naast gelegen was, sloot haar weder zorgvuldig, en sloop op zijn teenen naar de verbindingsdeur.

Deze bleek niet gesloten te zijn, en waarschijnlijk had Donovan, die de gangdeur wel zou hebben gesloten, deze deur over het hoofd gezien, daar zij, toen Raffles haar voorzichtig opende, verborgen bleek te zijn achter een dikke portière.

De twistende stemmen waren nu duidelijker hoorbaar.

Beide mannen waren blijkbaar ten hoogste opgewonden.

Een oogenblik bleef Raffles staan luisteren, toen trad hij weder haastig in het vertrek terug, waardoor hij was binnengedrongen, opende geruischloos de balkondeur, nam zijn electrische zaklantaarn ter hand, boog zich over de leuning van het balkon, en begon snel eenige seinen te geven, alleen begrijpelijk voor Charly Brand, en die na eenig vruchteloos pogen van Raffles om de aandacht van den jongen man te trekken, door dezen beantwoord werden.

Raffles zag hoe de auto naderbij kwam, en daarop hoe Henderson, de reus, het huis binnenging.

Hij opende zeer zachtjes de deur weder, en luisterde, wat niet zoo gemakkelijk ging, want in het aangrenzend vertrek begonnen de twistende stemmen hoe langer hoe luider te worden.

Maar daar verscheen in de halfduistere gang een herculische gedaante — het was James Henderson.

Raffles trok hem haastig naar binnen, terwijl hij den vinger op de lippen legde, sloot de deur, bracht zijn mond bij het oor van den reus, en fluisterde hem toe:

— Je komt juist op tijd, Henderson! Daar binnen zijn er twee aan het twisten — en wie weet waar dat op uit kan loopen! Ik heb een

plannetje met die twee lieden, en daarmee moet je me behulpzaam zijn! Wij moeten hen beiden overweldigen, maar liefst zonder veel leven te maken — en vooral zonder dat er bij geschreeuwd wordt! Ik heb trouwens gezorgd voor een klein spuitje, vol van een beproefd middeltje van mij, dat hen spoedig tot bewegingloosheid zal veroordeelen, wanneer jij hen maar overweldigd hebt! Wat er dan met hen moet gebeuren, zal ik je wel zeggen!

— Begrepen, Mylord! antwoordde Henderson eenvoudig.

— Geef dan goed acht, want wij moeten hen overvallen!

De twee mannen staken in de halve duisternis, die in het vertrek heerschte, naar de verbindingsdeur over, welke Raffles weder zachtjes opende.

Hij hoorde juist hoe Donovan woedend uitriep:

— Tart mij niet tot het uiterste, schurk! Je kent mij nog niet! Ik zweer je dat ik het leven uit je zal knippen alsof je een citroen waart, als je ook maar een mond durft opendoen! Als je vandaag de politie waarschuwt — dan heb je morgen opgehouden te leven! En kijk mij maar niet zoo valsch aan, scharrel maar niet naar de laden van je schrijftafel, want — —

Verder kon hij niet komen.

Want daar sprong eensklaps een gedrochtelijk, gebocheld mannetje het vertrek binnen, gevolgd door een reus van een kerel, en het gebrekkige kereltje riep met een schraal stemmetje:

— Maar heeren, schaamt gij u niet om zoo luid te twisten! Als de bureu u eens hoorden!

De twee twistenden waren zoo verstomd van verbazing door de plotselinge verschijning van de twee mannen, dat zij letterlijk als uit steen gehouwen op dezelfde plaats bleven staan.

Dat was hun ongeluk, want Raffles had snel de slap neerhangende hand van Shrubbs gegrepen, en prikte met een fijne injectienaald even in de palm van die hand.

Shrubbs trok zijn hand met een lichten kreet van pijn en schrik terug, en keek met uitpuilende oogen naar het kleine, donkerroode bloeddruppeltje, dat daar als een rood pareltje op de blanke huid lag.

— Wat hebt ge met mij gedaan? riep hij met een bevende stem. Ik heb — ik voel mij zoo — het is alsof — — alles met mij ronddraait — — o jij ellendige bochel — — ik zal — —

Maar wat de heer Shrubbs zou, bleef in raadse- len gehuld, want op hetzelfde oogenblik zakte hij langzaam, en zonder een enkelen kreet te slaken, als door een plotselinge beroerte getroffen, op den grond neder.

Donovan wilde zich met een kreet van woede op den gewaanden gebochelde werpen, maar hij had met een al te sterke tegenpartij te doen.

De geweldige vuist van Henderson trof hem als een moker terzijde van de kin, en als een blok viel hij neer.

Ten tweede male verrichtte het spuitje zijn werk, en Donovan wentelde zich op zijn rug, zuchtte eens, en zag er uit als iemand die rustig is gaan slapen.

Met een tevreden glimlach keek Raffles op de beide mannen neer, en zeide toen zachtjes:

— Het is tot dusverre prachtig gegaan, Henderson! Nu is het zaak, hen beiden ongemerkt het huis uit te krijgen!

De reus krabde zich eens achter het oor, en zeide toen met een bedenkelijk gezicht:

— Dat zal niet zoo heel gemakkelijk zijn, Mylord! Het is weliswaar reeds geheel duister — maar de lantaarns branden helder, en de portier zal natuurlijk raar op zijn neus kijken, als hij mij tweemaal met zoo'n zonderling vrachtje op mijn rug ziet passeeren!

— Bekommer je niet om den portier — dien zal ik wel voor mijn rekening nemen! zeide Raffles. Luister nu eens goed Henderson! Er is een zelfwerkende lift in dit huis, naar ik heb gemerkt. Wij laten haar tot op deze verdieping komen, wij dragen er snel deze twee mannen heen, en dan dalen wij naar de vestibule af. Ik open alleen de deur van de liftkooi, en terwijl ik mij met den portier bemoei, draag jij een voor een die twee mannen in de auto, waarmede mijnheer Charly Brand vlak voor de deur staat te wachten. Alles moet natuurlijk zeer vlug gaan. Maar voor wij vertrekken, heb ik hier nog een klein werkje te verrichten!

Met weergalooze vlugheid opende Raffles met behulp van een paar fijne instrumenten de lade van de schrijftafel, die in een hoek van het vertrek stond.

— Het zou mij niet verwonderen, dat een man, die tot zulk een schurkachtige chantage in staat is, zelf in zijn verleden eenige duistere stippen heeft — en daarvan zou misschien in

deze laden wel eenig spoor zijn te vinden! mompelde hij half voor zich heen.

Hij doorlas haastig eenige papieren, vond een pakje brieven, ontdekte een geheime lade, nam hieruit eenige paperassen, las ze vluchtig door, en stak ze toen glimlachend, met een gebaar van voldoening in zijn portefeuille.

Hij sloot de laden van het bureau weder en wendde zich tot Henderson met de woorden:

— Nu vlug aan het werk, James — het moet in enkele seconden gedaan zijn, denk daarom! Het is een geluk voor ons, dat thans bijna iedereen aan tafel zit!

Raffles opende de gangdeur, luisterde even, en overtuigde zich, dat de liftkooi zich slechts op geringen afstand bevond.

Hij verzette een paar kleine hefboomen, opende het vergulde hek, en dadelijk kwam de lift naar boven, en hield met een kleinen schok stil op de vierde verdieping.

Henderson, die voortdurend op wacht had gestaan, tilde nu Shrubbs, die het zwaarst was, met het grootste gemak van den vloer, greep in het voorbijgaan met de linkerhand Donovan aan zijn beide jaslappen vast en droeg hen beiden, alsof zij niet zwaarder wogen dan kleine kinderen, zonder eenige inspanning over de gang naar

de lift, waarvan Raffles de deuren openhield.

Deze ging haastig de kamerdeur sluiten, om niet ontijdig argwaan te wekken, nam toen zelf in de lift plaats, en liet deze naar beneden dalen.

Het volgende geschiedde zoo vliegensvlug, dat de portier naderhand onmogelijk nauwkeurig kon aangeven, wat er eigenlijk geschied was.

De deuren van de lift vlogen open, Raffles ijelde door de vestibule, ging den op hem toe loopenden portier tegemoet — en eensklaps rekte zich het lichaam van den gebochelde als een gerolde veer, die losspringt, en zijn rechtervuist raakte den portier — de man vond den volgenden dag een bankbiljet van tien pond in den binnenzak van zijn uniformjas — zoo gevoelig tegen de punt van zijn kin, dat hij als een cricketbal in zijn loge terugrolde, waarvan Raffles de deur aanstonds sloot.

Terwijl dit geschiedde, sleepte Henderson de twee bewustelooze mannen zonder veel omslag te maken over den gladden vloer van de vestibule en tilde hen een voor een in de auto.

Een halve seconde later, nadat Henderson en Raffles op hun beurt in den wagen waren gesprongen, snelde deze in ijelende vaart weg, zonder dat een van de bewoners van het huis ook maar het geringste had gemerkt!

Beproof ze en ge blijft rooken
J. v. K.

Hoofdstuk VII.

Raffles haalt den oogst binnen.

Er waren twee dagen verlopen sedert de gebeurtenissen hadden plaats gevonden, welke men in het voorgaande hoofdstuk beschreven vindt.

Alle bladen van de hoofdstad hielden zich onledig met wat zij „Het Raadsel van Holborn Street” noemden.

De heer Shrubbs, chef de bureau van den

welbekenden bankier Pinkerton, was op raadselachtige wijze uit zijn woning ontvoerd, waarschijnlijk tegelijkertijd met een heer die hem bezocht, ofschoon de detectives het niet onmogelijk achtten, dat ook deze in het complot betrokken was.

Want dat hier sprake was van een samenzwering kon wel als zeker worden beschouwd.

Eveneens was het een uitgemaakte zaak, dat bij deze zonderlinge schaking een mismaakte dwerg betrokken was, die eveneens in dienst was geweest bij den heer Pinkerton, en die sedert een paar dagen niet meer op zijn post was verschenen.

De portier wist een nauwkeurige beschrijving van dezen man te geven, en die beschrijving was volkomen van toepassing op den gebochelde, die als wissellooper in dienst was geweest van den heer Pinkerton.

Het vreemde van de zaak was, dat niemand in staat was te zeggen, waar de gebochelde vandaan was gekomen, en evenmin waar hij zijn verblijf had gehouden.

Ondanks alle onderzoekingen van de politie kon men dit onmogelijk ontdekken.

Wat den naam betreft, dien de mismaakte had opgegeven, toen hij in dienst trad bij den heer Pinkerton — er waren duizenden Londenaren, die denzelfden naam droegen.

Het dienstmeisje in het pension, waar Shrubbs twee kamers bewoonde, verklaarde, dat mijnheer Shrubbs een heel secuur man was, met zeer regelde gewoonten, en het was dus bijna onmogelijk, te gelooven dat de vermiste chef de bureau met de personen die hem waren komen bezoeken een snoepreisje was gaan ondernemen.

Trouwens — dan zou de gebochelde waarschijnlijk wel op een andere wijze zijn opgetreden tegenover den portier.

De zaak was en bleef raadselachtig, en ondanks al haar bemoeienissen, kon de politie er onmogelijk in slagen, het raadsel op te lossen.

Shrubbs was en bleef weg, hij gaf geen teeken van leven, en het eigenaardigste van alles was, dat er niet het minste spoor van hem werd teruggevonden.

Het was alsof hij in de lucht was opgelost.

Nog vreemder was het met den gebochelde gesteld, want zijn lichaamsvormen waren zoo opvallend, dat hij er onmogelijk op kon hopen, ergens onopgemerkt te blijven.

De man moest toch ergens wonen, hij moest familie hebben, of althans moest zijn logementhouder hem kennen, of zijn kostjuffrouw — en inderdaad kwamen zich ook eenige van die lieden bij de politie aanmelden, maar het bleek al zeer spoedig dat hun gebochelde niet de gebochelde was dien de politie zocht!

Het was omtrent vier uur in den middag toen er een huurauto stilhield voor den ingang van het bankgebouw, waaruit een goed gekleed man stapte, die haastig het bankgebouw binnentrad, terwijl de auto wegreed.

Hij wendde zich tot den portier, en verzocht, aanstonds wegens een zeer dringende aangelegenheid bij mijnheer Pinkerton te worden toegelaten.

De portier haalde echter de schouders op, en zeide:

— Ik weet niet zeker, of mijnheer Pinkerton u wel ontvangen zal — hij is een weinig ongesteld, geloof ik!

— Dan zal ik hem wel weer beter maken! zeide de bezoeker op luchtigen toon. Neen, je behoeft mij niet aan te dienen — ik ken den weg!

Haastig besteeg hij de trap, na door den glazen wand glimlachend te hebben gezien naar Tom Redford, die ijverig zat te werken, maar wiens gelaat een opgewekte uitdrukking vertoonde, en trad, zonder zelfs te kloppen, het vertrek binnen, waar hij den bankier achter zijn groot bureau-ministre vond zitten, met het hoofd in de handen gesteund.

Cromarty keek op, en sprong eensklaps over-eind, alsof hij door een slang gestoken was.

Hij keek den binnentredende met een uitdrukking van afschuw op zijn gelaat aan, en zeide toen:

— Donovan, jij? Durf je je nog hier vertoonen? Verlaat mijn huis — ik wil niets meer met je te maken hebben!

— En waarom niet als ik vragen mag? vroeg Donovan zeer bedaard, terwijl hij de deur zachtjes achter zich sloot.

— Vraag je dat nog? Wou je het soms ook voor mij trachten te ontkennen, dat — jij de hand hebt gehad in de verdwijning van Shrubbs, dat je je bedreiging ten uitvoer hebt gebracht — dat je Shrubbs uit den weg hebt geruimd, die ons geheim kent?

Donovan schudde eenige malen ontkennend het hoofd, liet zich in een gemakkelijke clubfauteuil zakken, drukte de toppen van zijn vingers tegen elkaar, en antwoordde op rustigen toon;

— Shrubbs is springlevend! Hij maakt het zoo goed als je het maar kunt verlangen.

Cromarty keek Donovan met een ongeloovigen blik en wantrouwend aan, en herhaalde toen langzaam:

— Hij leeft? Je weet waar hij is?

— Ik weet het zeer nauwkeurig! Ik zelf heb hem naar de plek gebracht, waar hij zich thans bevindt!

De bankier keek hem met groote oogen aan, in het eerst niet in staat om te spreken, en stotterde toen:

— Met welk doel? Waarheen heb je hem gebracht? Wat moet dat alles beteekenen? Heb je hem ergens opgesloten?

— In zekeren zin wel, hij kan in ieder geval niet weggaan, als ik het niet verkies!

— Maar welk nut heeft het? riep Cromarty ongeduldig uit. Wat was je doel toen je het deedt?

— Vraag je daar nog naar? Ben je dan ons laatste gesprek vergeten? Ik wil eenvoudig beletter dat die man met je dochter trouwt!

— Maar dat is krankzinnigheid! riep Cromarty uit. Je kunt hem toch niet ten eeuwigen dage gevangen houden?

— Waarom niet? Ik zal hem gevangen houden zoolang als noodig is — tot hij mij zweert dat hij van zijn plannen zal afzien! En als hij een kík durft geven over het verleden — dan zal het hem slecht vergaan, dat belooft ik je!

— En denk je dat hij zich aan zijn belofte zal houden? vroeg Cromarty hoonend. Je gelooft het misschien erg slim te hebben aangelegd, maar je kent Shrubbs niet! Hij zal een anoniem schrijven tot de politie richten, al was het maar alleen uit wraakzucht, en hij zal zelf achter de schermen blijven!

— Met die mogelijkheid heb ik rekening gehouden, mijn waarde Cromarty — en daarom is het ook verreweg het beste, als je verdwijnt!

— Verdwijnt? herhaalde de bankier, terwijl hij zijn medeplichtige met glazige oogen aanzag. Wat bedoel je daarmee?

— Wel, heel eenvoudig, je liquideert je bank, of je verkoopt de heele onderneming aan een ander, je vertrekt naar Amerika, en je stelt je op die wijze buiten schot!

— Welzoo, dat raadt je mij dus? vroeg Cromarty met een loerenden blik op Donovan, die behagelijk zijn beenen had uitgestrekt, en zich

volkomen op zijn gemak scheen te gevoelen. En jijzelf?

— Dat zul je hooren! Ik had een paar dagen geleden gelijk, toen ik verzekerde, dat ik wel eens spoedig berouw kon krijgen van mijn edelmoedigheid, om je die 70.000 pond sterling te schenken! Het is juist zoo uitgekomen — ik heb er al berouw van!

— Wat is dat? riep Cromarty toornig uit. Wil je zeggen dat je op je besluit bent teruggekomen?

— Zoo is het! Ik kom je verzoeken mij die 70.000 pond aanstonds uit te betalen!

— Wel wel, ik had vooruit moeten weten, dat het met jouw edelmoedigheid en je fijngevoeligheid treurig gesteld zou zijn! Maar veronderstel nu eens dat ik weiger?

Donovan haalde de schouders op, en antwoordde bedaard:

— Je zult zoo verstandig zijn om niet te weigeren! Je weet toch heel goed dat ik je in mijn macht heb! Ik moet je namelijk zeggen, dat ik gisteren door een van mijn vrienden hier eens navraag heb laten doen bij een bekwaam rechtskundige — ik wilde namelijk weten of ik zelf nog iets te vreezen kon hebben met betrekking tot die zaak in Cawpur. Welnu, daaromtrent ben ik volkomen gerustgesteld — en andere kleinigheden die ik lang geleden bedreven heb, zijn juist drie maanden geleden verjaard! Dat noem ik boffen, nietwaar? Wat jou betreft — je zou er waarschijnlijk voor een jaar of twintig indraaien, vriend Cromarty! Daar schrik je van? Ja vriend, ze doen het tegenwoordig niet voor minder! Je bent niet heel jong meer — en ik denk dat je wel niet levend de gevangenis zou verlaten! Staat je dat vooruitzicht aan?

Cromarty was vaalbleek geworden, en een oogenblik scheen het alsof hij zich op zijn bezoeker wilde werpen.

Hij wist zich echter te belieerschen, wierp Donovan een woesten blik toe, en vroeg toen op schorren toon:

— Wanneer ik toestem — wanneer ik je de 70.000 pond uitbetaal — wie waarborgt me dan dat je me toch niet zult verraden?

— Je gezond verstand, man! antwoordde Donovan schouderophalend. Je weet wat mijn plannen zijn met betrekking tot mijn zoon en jouw dochter — want dat Tom mijn zoon is, staat

sedert gisteren vast — ik heb dienaangaande zekerheid, na de noodige inlichtingen te hebben ingewonnen. Welnu, je begrijpt zelf wel, dat ik er volstrekt niet op gesteld kan zijn, het jonge paar aanstonds te belasten met onze schuld! Zij mogen nooit, nooit, versta je, iets weten, of zelfs maar vermoeden, van wat wij gedaan hebben! Dat alles is waarborg in overvloed zou ik zeggen! En als je dat nog niet voldoende is, zoodra ik het geld heb, vertrek ik naar Amerika en je zult nooit meer iets van me hooren.

Cromarty dacht even na en antwoordde toen:

— Het is goed — ik zal je het geld betalen!

— Dat is het verstandigste wat je doen kunt, Bunny! hernam Donovan met een grijnslachje. Maar geen cheques of andere grapjes — ik houd meer van contanten, en ik weet dat je het bedrag hier in je bank gemakkelijk bijeen kunt brengen — en anders roep je je kassier er maar bij!

Cromarty was reeds op zijn brandkast toegegaan, die hij opende, en hij nam er nu eenige stapeltjes bankpapier en waardevolle effecten uit.

Hij ging er mede naar zijn bureau, begon de som af te tellen, hetgeen tamelijk lang duurde, en stak Donovan toen met een grimmig gezicht een groot pak toe met de woorden:

— Ziedaar — daar is je aandeel — en ik hoop van harte dat ik je nooit meer te zien zal krijgen!

— Het klinkt wel niet erg vriendelijk, maar het is tenminste oprecht! zei Donovan met een goedmoedig lachje, terwijl hij het pak bankbiljetten en effecten zorgvuldig wegborg, en daarop zijn jas weer dichtknoopte.

Hij scheen echter nog geen aanstalten te willen maken om te vertrekken, want hij strekte zich gemakkelijk in zijn clubfauteuil uit, en begon weder:

— Hoe denk je over mijn voorstel om te liquideeren, Bunny?

— Ik geloof niet dat het noodig zal zijn, antwoordde de bankier kortaf.

— Ik geloof integendeel dat het daarentegen uiterst noodzakelijk is! hernam Donovan bedaard.

— Je bent er dus wel bijna zeker van, dat Shrubbs zal klappen?

— Voor zoover ik hem ken, zal hij dat zeker doen! Hij zit nog altijd boordevol wraakzucht — en de eenzaamheid zal hem misschien niet temmen!

— De eenzaamheid? Wat heb je dan toch wel met hem uitgevoerd? Waar bevindt hij zich ergens?

— Zeg mij eerst eens of je aardrijkskundige kennis nog al uitgebreid is, Bunny!

— Wat heeft die er mee te maken?

— Meer dan je denkt! Heb je wel eens gehoord van den Bismarck-Archipel? Je weet zeker wel dat men die eilandengroep in de Stille Zuidzee vindt?

— Als je bent hier gekomen om me voor den gek te houden, Donovan, nadat jij mij eerst een groot vermogen hebt afgezet, wees dan liever zoo goed om aanstonds te vertrekken! barstte de bankier woedend uit. Wat heeft de Bismarck-Archipel met Shrubbs te maken?

— Wel, hij is daar! antwoordde Donovan lakoniek.

Er vertoonde zich een angstige uitdrukking op het gelaat van Cromarty, want blijkbaar begon hij te vreezen, dat hij met een krankzinnige te doen had.

Hij schoof zijn stoel met een ruk achteruit, en zijn oogen schenen de laden van zijn schrijftafel te zoeken, waarin hij zijn revolver bewaarde.

Donovan sloeg hem glimlachend gade, en hernam:

— Je denkt natuurlijk op het oogenblik dat ik krankzinnig ben, maar ik geef je de verzekering, dat je je vergist! Shrubbs bevindt zich op het oogenblik waarop wij met elkander spreken inderdaad op een onbewoond eiland, en dat deel uitmaakt van den Bismarck-Archipel.

— Wat is dat! Wil je mij soms wijsmaken, dat Shrubbs in twee dagen vervoerd kan zijn naar een plaats, die verder dan 5000 mijlen van hier verwijderd is?

— Niet in twee dagen — in vijftien uren ongeveer! antwoordde Donovan, zonder een oogenblik zijn kalmte te verliezen, en alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

Een valse kleur verspreidde zich over het gelaat van Cromarty, en hij begon over zijn geheele lichaam te beven.

Het was alsof eensklaps een deel van de waarheid zich voor hem openbaarde...

Er liepen verhalen van een geheimzinnig personage, die beschikte over middelen, welke aan het normale waarnemingsvermogen schenen te ontsnappen — er bestond slechts één man op

de wereld, die zulke dingen kon verrichten...

De bankier staarde Donovan met uitpuilende oogen aan, en stamelend kwam het over zijn lippen :

— Als dat zoo is — dan ben jij niet — — dan kun jij onmogelijk Donovan zijn — — dan ben je — —

— John Raffles, mijn waarde heer! voltooide de Grootte Onbekende glimlachend den zin, nog altijd achterover leunend in zijn gemakkelijken stoel, het eene been over het andere geslagen. Ja, nu vat gij uw hoofd met beide handen, en denkt dat het dak boven u zal instorten! Gij vraagt u af, hoe ik dit alles kan weten — en gij vergeet geheel en al, dat gij den ventilatiekoker hebt laten dichtmetselen! Wel, ik was de gebochelde — en ik was de metselaar! Verdere bijzonderheden zal ik u wel niet behoeven mede te deelen! Ik weet alles — te beginnen met de zaak in Cawpur — en eindigend met de ontvoering van Shrubbs, want ikzelf was degen die hem schaakte!

— En — Donovan? vroeg de bankier, met een stem die nauwelijks verstaanbaar was.

— Uw vroegere medeplichtige vertoef op dit oogenblik in een kleine stad in het hartje van Mexico, en hij heeft het daar niet zoo kwaad, zooals hij mijzelf heeft verzekerd, want ik heb een bedrag van 20.000 Mexicaansche dollars in zijn bezit achtergelaten! Vondt gij het geen voortreffelijken inval van mij den halven omtrek van de wereld te stellen tusschen die twee vijanden? Ik verzeker u dat het eergisteren maar heel weinig had gescheeld, of zij waren elkander te lijf gegaan! Mijn vrienden en ik kwamen, geloof ik, juist bijtijds om een onherroepelijke daad van dien driftigen Donovan te voorkomen!

— En — Shrubbs? Hoe nam hij het op? vroeg Cromarty, die nog altijd niet scheen te weten of hij waakte of droomde.

— Wel, de waarheid gebiedt mij te zeggen, dat hij te keer ging als een mager varken, toen hij eindelijk tot het besef kwam, wat er met hem gebeurd was! Hij bedreigde mij met alle straffen van de hel, die van den aardschen rechter niet te vergeten, hij zeide dat hij mij zou aanklagen, hij wentelde zich over den bodem van mijn prachtig eiland, dat eigenlijk veel te goed voor hem is, en waar hij alles in overvloed zal vinden, wat hij noodig heeft, maar plotseling veranderde

hij als een blad aan een boom, en werd nederig, onderdanig en hoffelijk! En weet gij hoe ik dat had weten te bewerken? Eenvoudig door hem een paar papiertjes te toonen, die ik eenige dagen geleden uit zijn bureau had ontvreemd! O, gij kunt niet beseffen, welk een verbazende kracht er soms kan schuilen in een stukje papier zoo groot als een hand, bedekt met kleine, zwarte figuurtjes!

— Maar — dan hebben wij hem ook in onze macht! riep Cromarty verheugd uit, bij wien alle gevoelens overheerscht schenen te worden door dit eene, dat hij thans blijkbaar geen gevaar meer te duchten had.

— Dat is nog niet volkomen zeker! antwoordde Raffles koeltjes. Daarenboven ben ik er zelf ook nog! En ik ben er zeer bijzonder op gesteld dat gij uw zaak opheft, en naar elders vertrekt!

— Maar is dat nu nog wel noodig? Kunt gij met die compromitteerende papieren, welke gij van hem bezit, dien Shrubbs niet tot reden brengen?

Met een enkelen sprong was Raffles overeind, en zijn oogen vlamden van toorn en verontwaardiging, toen hij met gebalde vuisten tot vlak voor den bankier trad, en hem toebeet:

— Dat durf je mij voorstellen, jij schurk? Wel man, ik heb mij moeten inhouden, om hier rustig met je te zitten praten! Je hebt 15 jaar geleden een zwaar misdrijf begaan, in vereeniging met een ander. Dat je slachtoffer toen niet is doodgebleven — dat is waarschijnlijk jouschuld niet! Toch zou daarvoor misschien nog vergeving zijn — al was je al heel kieskeurig in je middelen! Maar je hebt verraad gepleegd jegens je medeplichtige, je hebt hem het deel onthouden dat hem van rechtswege toekwam — en dat is een onvergeeflijke misdaad! Bijna nog erger dan de berooving zelve! En nu denk je er alleen nog maar aan, je eigen huid te redden, je zit alleen te denken over middelen om mij het geld weer afhandig te maken, dat je mij zooeven hebt moeten afstaan, je bent alleen op je eigen veiligheid bedacht! Maar zoo zul je er niet afkomen, jij schurk! Vandaag hef je je zaak op, je verkoopt alles — en je verdwijnt zoo snel als maar mogelijk is! Ik geef je den tijd om de toebereidselen tot het huwelijk van je dochter met Tom Donovan te treffen en den dag na de bruiloft wil ik je hier niet

meer in Londen zien — en zelfs niet meer in Engeland! Ik heb den indruk gekregen dat je goed wist wie John Raffles was, Cromarty! Welnu, dan zul je ook weten, dat ik mij niet ophoud met looze bedreigingen! Wat ik zeg — dat pleeg ik ook te doen! Je zaak hier is verloren, wanneer je mijn bevel niet opvolgt, en je ergens in Australië met je gestolen geld terugtrekt! Maar wacht, daar verspreek ik mij! De helft neem ik tot mij — bij wijze van commissieloon, zal ik maar zeggen! En ik denk er meer goeds mee uit te richten, dan jij ooit zoudt kunnen doen! Het geld wordt in jouw handen tot een vloek — laat je dat gezegd zijn!

De bankier was zeer bleek geworden, en keek den Grooten Onbekende schuw aan, die hoog opgericht en met toornig gefronste wenkbrauwen op hem neerzag.

Hij had al genoeg van dezen stoutmoedigen avonturier vernomen, om te weten, dat het tijd en moeite verloren zou zijn, te pogen, zich tegen hem te verzetten.

Stond hij hier niet tegenover den man, die indertijd, een paar jaren geleden, den strijd had

durven aanbinden met een hoogst gevaarlijke bende misdadigers te New-York, en had hij dien strijd niet zegevierend ten einde gevoerd?

Moedeloos liet hij het hoofd zinken — hij begreep, dat zijn rol hier was uitgespeeld.

Van één ding was hij echter zeker — hij had te doen met een gentleman — nimmer zou Raffles hem verraden, zoolang hij zich naar zijn aanwijzingen gedroeg.

Een oogenblik bleef hij in nadenken verzonken staan, en toen vroeg hij op zachten toon:

— Geloofst gij werkelijk dat Shrubbs niets zal zeggen?

— Ik ben er van overtuigd dat hij wel verstandiger zal zijn! Hij weet nu ook wie ik ben — en hij weet dat mijn hand zeer ver reikt, en hem overal zal kunnen achterhalen! Wat de beide jongelieden betreft — gij zult er goed aan doen, hen over te halen, zich in een ander land bijvoorbeeld in Amerika te vestigen — want niemand kan zeggen of het noodlot niet nog eenmaal aan het licht zal brengen, welke rol gij 15 jaar geleden gespeeld hebt bij de berooving te Cawpur.

De volgende aflevering (No. 424) bevat:

Romanetti, de schrik van Ajaccio.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT UITSLUITEND
GEMAAKT ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885